δρχ. 200 τεύχος 22

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

μηνιαιο ανενταχτο περιοδικο πολιτικου και κοινωνικου προβληματισμου

ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΘΑ ΚΥΒΕΡΝΟΥΝ ΤΙΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ ΜΑΣ ΤΟ 1992

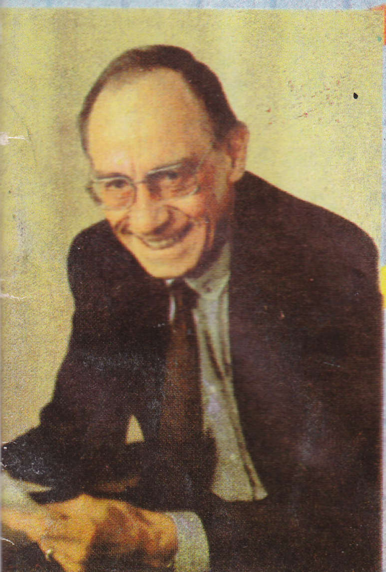
odewick Van Wachen SHELL

Peter Walters BP

Romano Prodi IRI

dgar Reuter DAIMLER

Giovanni Agnelli FIAT IFI

Carl Hahn VOLKSWAGEN

Ο Ρουμανικός εθνικισμός είναι το πρώτο βιβλίο μιας σειράς, που ασχολείται με την μελέτη των Ευρωπαϊκών εθνικιστικών κινημάτων πριν το Β.Π.Π.

Είναι ένας «πρόλογος» πριν την γιά πρώτη φορά κυκλοφορία στα ελληνικά του βιβλίου του Γιάννη Σορώτου - **WAFFEN SS**

Πωλείται στα βιβλιοπωλεία
ΠΙΤΣΙΛΟΣ ΑΝΑΣΤ.
Σοφοκλέους 4
ΠΥΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
Ιπποκράτους 33
και στο γνωστό περίπτερο της **Πλατείας Κάνιγγος**

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ
μηνιαίο ανένταχτο περιοδικό
πολιτικού και κοινωνικού προβληματισμού
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ
Γιάννης Σορώτος
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
Τ.Θ. 30205 - 10033 ΑΘΗΝΑ
Συνδρομή ενός έτους: **2.000 δρχ.**
Τιμή τεύχους: **Δρχ.: 200**

ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΣΗ - ΜΟΝΤΑΖ
Ε. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ και ΣΙΑ Ε.Ε.
Ιπποκράτους 91 ☎ 3608350

EDITORIAL

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ!!

Και πως να μην είναι στην πρωτοπορία του Ελληνικού Εθνικιστικού εντύπου, αφού σήμερα σας παρουσιάζει **αποκλειστική συνέντευξη και από τον Ζαν Μαρί Λεπέν.** Η συνέντευξη πάρθηκε κατά την πρόσφατη επίσκεψη του Λεπέν στην Αθηνα. Ούτε πάντως και αυτή τη φορά θα σχολιάσουμε τις απαντήσεις του ομιλητή μας. Οι κρίσεις είναι πάλι δικές σας. Για περρισσότερα πάντως δείτε το Αντίδοτο τεύχος 12. Εκτός λοιπόν από τη μεγάλη επιτυχία της συνέντευξης, σ' αυτό το τεύχος μπορείτε να διαβάσετε μια θεματολογία γύρω από το μεγάλο θέμα που ονομάζεται «καπιταλισμός». Προσπαθήσαμε να είναι λιτή και κατανοητή, διότι μας εκφράζετε παράπονα ότι τα οικονομικά θέματα του περιοδικού είναι μερικές φορές δυσνόητα. Συνεχίζουμε επίσης σε συνέχειες την εργασία του Πενθέα πάνω στην Αρχαία Σπάρτη. Ακόμα έχουμε ένα κείμενο πάνω στην Βιοπολιτική και τις «εφαρμογές» της. Το άρθρο πάνω στο Ραιμ δίνει μια άλλη οπτική σ' αυτή τη μεγάλη προσωπικότητα του NSDAP. Ελπίζουμε να μη σκανδαλίσει πολύ τους φετιχιστές και τους «κλόουν»... Το μήνα που πέρασε είχαμε όμως και το θάνατο του Αγιατολάχ Χομεϊνί. Ενός Ηγέτη που έζησε και αγωνιστηκε σ' ολη του τη ζωή χωρίς συμβιβασμούς με τους δυνάστες των λαών. Ο θάνατός του λύπησε τους αντι-ιμπεριαλιστές αγωνιστές της Εθνικιστικής Ευρώπης. Ελπίζουμε οι διάδοχοί του, σεβόμενοι την μνήμη του, να συνεχίσουν τον ανένδοτο αγώνα του.

Συναγωνιστές, μπαίνουμε για τα καλά στο καλοκαίρι, εμείς δεν ετοιμαζόμαστε για τις ετήσιες διακοπές μας, όπως τόσοι και τόσοι «αγωνιστές»...

Εμείς ετοιμαζόμαστε για τις νέες συνεντεύξεις μας, ετοιμάζοντας **ΤΟ ΝΕΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΜΑΣ,** που μπορεί να μην λέγεται Αντίδοτο αλλά να έχει άλλο όνομα (στις ετικέτες θα τα χαλάσουμε) αλλά πάντα θα είναι φυσική εξέλιξη της σημερινής μας δουλειάς.

Το Αντίδοτο έχει ιστορία – καθαρότατη – έχει αγώνες – ασυμβίβαστους, έχει στελεχη, όχι «κλόουν», έχει προοπτική, άρα μέλλον, έχει πρόγραμματισμό και οργάνωση, παρέχει εγγυήσεις για το μέλλον. Έχει όσα δεν έχουν οι «άλλοι». Με λίγα λόγια, το ΑΝΤΙΔΟΤΟ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΒΑΔΙΖΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟ 1992

Η πορεία προς την «Ευρωπαϊκή» ολοκλήρωση, δεν είναι ούτε κάτι το απλό, ούτε κάτι που γίνεται αυτόνομα, χωρίς εμπόδια και ανυπέρβλητες δυσχέρεις. Οι Ευρωπαίοι καπιταλιστές γνωρίζουν τι ζητούν: ενίσχυση των δομών της καπιταλιστικής οικονομίας, με αποτέλεσμα την αύξηση της ανταγωνιστικότητας των Ευρωπαϊκών εμπορευμάτων, αύξηση που θα βασίζεται στην οργανική σύνθεση του κεφαλαίου και της εντάσεως κεφαλαίου, αύξηση της σχετικής υπεραξίας.

Γνωρίζουν επίσης πολύ καλά πως θα το πετύχουν: με την δημιουργία της ενιαίας αγοράς, που θα «παρθεγενοποιήσει» το όλο κλίμα και θα βγάλει από το οικονομικό κύκλωμα της «μικρομεσαίες» επιχειρήσεις, οι οποίες δεν είναι δυνατό να δώσουν την ισχύ που χρειάζεται η κεφαλαιοκρατική μηχανή. Μ' αυτό τον τρόπο η καπιταλιστική Ευρώπη θα μπορεί ν' αντιμετωπίσει την καπιταλιστική Αμερική συν τον Καναδά. Με την εισαγωγή και της Ιαπωνίας δημιουργείται ένα «θαυμάσιο» καπιταλιστικό «τρίγωνο»: Δ. Ευρώπη, ΗΠΑ, Ιαπωνία. Οι συνέπειες από την «ολοκλήρωση» της Κοινότητας θα είναι: 1) Το πολιτικό μέλλον της Ευρώπης θα εξαρτάται από τα μυαλά και τις ορέξεις των βιομηχανικών μεγαθηρίων της ηπείρου μας. Ο αδελφός του Ανιέλλι της Φίατ, μιλά ήδη για την «Ευρώπη των επιχειρήσεων»! 2) Οι κεφαλαιουχικές επιχειρήσεις της Ευρώπης, όσες απ' αυτές «επιζήσουν», θα δορυφοροποιηθούν από τις μεγαλύτερες, αποτελώντας το λεγόμενο «λουμπενκαπιταλιστικό» στρατόπεδο. 3) Η εργατική τάξη και το συνδικαλιστικό κίνημα θα δέχονται de facto τις όποιες αποφάσεις της εργοδοσίας, αφού το εργατικό δυναμικό θα πλεονάζει κατά πολύ. Ένας βραχνάς για το κεφάλαιο λιγότερος...

Ο σπουδαιότερος ρόλος της ενιαίας αγοράς είναι η ορθολογικοποίηση και ο σχεδιασμός, όχι μόνο της παραγωγικής διαδικασίας, αλλά όλης της κοινωνίας στο σύνολό της! Η θεωρία του «Κοινωνικού Εργοστασίου» του Αντόνιο Νέγκρι, επαληθεύεται στην πράξη. Που αποσκοπεί αυτό;: η «ομοιογονειοποίηση» της παραγωγικής διαδικασίας και η ομαλή ροή του παραγωγικού κυκλώματος, χρειάζεται οπωσδήποτε αδιατάραχτη οικονομική «ηρεμία». Ηρεμία η οποία δεν θα δύναται ν' ανατρέψει τους οικονομικούς υπολογισμούς των πολυεθνικών. Το κεφάλαιο λοιπόν θα καθορίζει τα πάντα. **Η Ευρωπαϊκή κεφαλαιοκρατία θέλει να προχωρήσει σ' έναν «εμπορευματοπαραγωγικό» καταμερισμό ανάμεσα στα μέλη της ΕΟΚ.** Στην πράξη αυτό σημαίνει: Οι μεν οικονομικοί κολοσσοί της Κοινότητας ρυθμίζουν και καθοδηγούν τις οικονομικές εξελίξεις, οι δε «εταίροι» τύπου Ελλάδα-Ιρλανδία-Πορτογαλία, ακολουθούν στο δρόμο προς την άβυσσο! Βλέπουμε λοιπόν, ότι οι Ευρωπαίοι καπιταλιστές γνωρίζουν αρκετά καλά τι επιδιώκουν και πως θα το εξασφαλίσουν. Εμείς όμως οι εθνικιστές, γνωρίζουμε πως θα το αντι-παλαίψουμε;

Μάλλον όχι. Ακόμη δεν έχουμε διευκρινίσει

Η αστική δικαιοσύνη σ' όλο της το μεγαλείο.

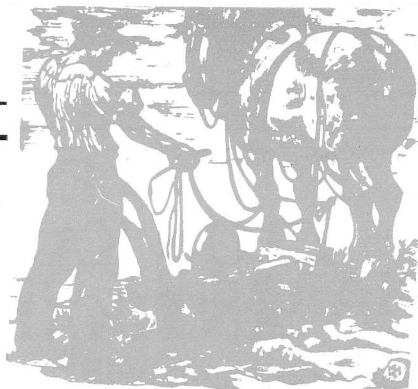
Αυτό το σκουπίδι πρέπει να απασχολεί την δικαιοσύνη;

εάν είμαστε υπέρ η κατά της ΕΟΚ. Άλλος λέει ναι, άλλος λέει όχι! Το Αντίδοτο λέει όχι, παίρνοντας ως βάση ότι το Ελληνικό κράτος, με την ανύπαρκτη οικονομική «υποδομή» που έχει, δεν είναι δυνατόν ν' αντέξει και ν' ανταπεξέλθει στην ελεύθερη αγορά. Οι «μεγαλύτερες» επιχειρήσεις μας θ' αγοραστούν από ξένες, κάτι που ήδη γίνεται, ενώ οι «μικρότερες» θ' αφανιστούν. Από το 1992 το Ελληνικό κράτος, δεν θα μπορεί να προστατεύσει με κανένα μέσο την εγχώρια αγορά, που θα σαρωθεί από την εισβολή των ξένων πολυεθνικών. Αυτό δεν το λέω εγώ επειδή τυχόν είμαι «κρατιστής» και «σοσιαλιστής», αλλά το λέει οποίο ελληνικό οικονομικό περιοδικό ανοίξετε. Μια δοκιμή θα σας πείσει.

Ποιά φόρμουλα δράσης βλέπει τώρα το Αντίδοτο;

Πιστεύουμε ότι αυτό το status quo μόνο η χρησιμοποίηση του **πολιτικού μέσου** μπορεί να το αλλάξει.

Δηλαδή μόνο η πολιτική δύναμη των Εθνικιστών. Δεν νομίζουμε ότι μπορούμε να πετύχουμε δομικές αλλαγές, μέσα από τους «θεσμούς» της κοινότητας. Κι αυτό διότι οι τελευταίοι, χρησιμοποιούνται ως βοηθητικός μηχανισμός. Γύρω στο 1993-1996, χωρίς να κάνουμε τους προφήτες κι ούτε να πέφτουμε στο επίπεδο των τελεολογικών αφορισμών, πιστεύουμε ότι η Ελλάδα θα συζητήσει τους όρους αποχώρησης από την ΕΟΚ. Εκτός αν οι Έλληνες πολιτικοί είναι τόσο πουλημένοι που προτιμήσουν την ισοπέδωση της χώρας και την εξαθλίωση του λαού μας, απ' το να χάσουν τα προνόμιά τους, που τους εξασφαλίζει η ένταξη στην Κοινότητα. Αυτά για την Ελλάδα. Για τις άλλες μεγάλες χώρες της Ευρώπης ισχύουν τα ίδια; Πριν λίγο καιρό μας επισκέφθηκαν ορισμένοι συναγωνιστές από την Ιταλία. Όταν τέθηκε το πρόβλημα της ΕΟΚ, οι ιταλοί κατανόησαν τις θέσεις μας για την Ελλάδα, αλλά προβληματίστηκαν για το ποια θα πρέπει να είναι η δική τους θέση απ' τη στιγμή που η Ιταλία μπορεί να επιζήσει στην Κοινότητα. Πράγματι σ' αυτή την περίπτωση τα δεδομένα είναι διαφορετικά. Η δική μας απάντηση είναι όμως ίδια αν και χρησιμοποιούμε «άλλο» σκεπτικό. Και το σκεπτικό είναι το εξής: **Και σ' αυτήν την περίπτωση, το κράτος, το οποίο πρέπει να ενσαρκώνει την εθνική προοπτική και την εθνική βούληση, είναι ανύπαρκτο.** Τα πάντα εξακολουθούν να εξαρτώνται από το Ιταλικό ιδιωτικό κεφάλαιο. **Και το κεφάλαιο ποτέ του δεν είχε πατρίδα.** Και καταλήγουμε στο θέμα-πρόβλημα που έχει θέσει το Αντίδοτο εδώ και καιρό: Υπάρχει «εθνικό» (ιδιωτικό) κεφάλαιο, μπορούμε να μιλάμε

για «εθνικό» καπιταλισμό, όπως μιλάει η εθνική δεξιά; Η δική μας η απάντηση είναι κατηγορηματικά, όχι. Άν κάποιος πει «ναι», εμείς είμαστε πρόθυμοι ν' ακούσουμε καλόπιστα τη δική του επιχειρηματολογία και το δικό του σκεπτικό. Ούτε δογματικοί είμαστε, ούτε ισχυρογνώμονες. Απλα εθνικοριζοσπάστες.

Σήμερα η κοινότητα καίγεται να λύσει τα προβλήματα που σχετίζονται: α) με τη φορολογική εναρμόνιση, β) σύγκλιση οικονομικών Βορρά-Νότου, γ) δημιουργία ενός Ευρωπαϊκού Νομισματικού Συστήματος δ) την πορεία της Κοινής Αγροτικής πολιτικής (ΚΑΠ). Ο ίδιος δε ο Ζακ Ντελόρ, μεταθετει τη λύση αυτών των δυσεπίλυτων προβλημάτων, το γρηγορότερο σε 7-10 χρόνια! Πολλοί συναγωνιστές, ταυτίζουν τον καπιταλιστικό εκσυγχρονισμό που επιχειρεί η γραφειοκρατία του Στρασβούργου με το δυνάμωμα της Ευρώπης. «Χαίρονται» επίσης που βλέπουν την «Ευρώπη» να κοντράρεται σε πολλά θέματα με τις ΗΠΑ. Ως γνωστό, η Αμερική αντιδρά έντονα στο 1992, φοβούμενη τυχόν «προστατευτικά» μέτρα που μπορεί να πλήξουν τις Αμερικανικές εξαγωγές. Θεωρούμε αυτή την οπτική πέρα για πέρα λάθος. Διότι η εθνικιστική Ευρώπη δεν έχει τίποτα το κοινό μ' αυτή του 1992. Η Εθνικιστική Ευρώπη θα βασίζεται στη φυλετική συγγένεια των Εθνών που θα την αποτελούν, με διαφορετικές ολότελα κοινωνικές δομές, με μια βούληση που θα προέρχεται από την ισχύ της κρατικής δυνάμεως. **Διότι τη δύναμη σ' ένα έθνος την δίνουν οι εθνικές πολιτικές και οικονομικές δομές του κράτους κι όχι η ύπαρξη ισχυρής ιδιωτικής πρωτοβουλίας.** Η ιδιωτική πρωτοβουλία κινείται με βάση πάντα το άμεσο ταξικό συμφερον, μη λογαριάζοντας εάν θέτει σε κίνδυνο την εθνική ανεξαρτησία και την λαϊκή ευημερία. Για όλους αυτούς τους λόγους, αρνούμαστε την Ευρώπη του 1992 και τον ρόλο κομπάρσου που καλείται να παίξει η πατρίδα μας. Απ' τη μεριά μας θα παλαίψουμε για μια **ΕΥΡΩΠΗ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ-ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ-ΦΥΛΕΤΙΚΗ.**

Για μια Ευρώπη **ΕΘΝΩΝ** και **ΛΑΩΝ** και όχι επιχειρήσεων.

Σταύρος Μπέκης

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

Ὅποιος ἐξακολουθεῖ νά πιστεύει ὅτι μέσα στόν ὅρο «καπιταλισμός» περικλείεται ἁπλᾶ μιά οἰκονομική ἄποψη, λαθεύει λάθος ἀσυγχώρητο, ἤ μᾶλλον, ἔχει πέσει θῦμα συνειδησιακοῦ αὐνανισμοῦ «συνειδησιακοῦ» γιατί, τό νά βιώσεις ἁπλῶς ὡς οἰκονομική θεωρία ἐκεῖνο πού ὀντολογικά σέ ἀπειλεῖ, μόνον ὡς ἐκσπερματικό παραπάτημα τῆς συνείδησης καί ὄχι τῆς λογικῆς, μπορεῖ νά ἐννοηθεῖ.

Ὁ Καπιταλισμός ἀντιπροσωπεύει μιά παγκόσμια ἀπειλή τῆς ὁποίας ἡ ἐπικινδυνότητα ἔγκειται στό ἀόρατο καί στό ἀθόρυβο τῆς εἰσχώρησής της μέσα στίς ἀρτηρίες τῶν κοινωνικῶν συνειδήσεων.

Σήμερα, ὁ Καπιταλισμός ἀναδείχθηκε στόν κυρίαρχο κατακράτη τῶν συνειδήσεων. Ἀφανής καί ὑποβολιμαῖος, πουλῶντας ψυγεῖα σέ... Ἐσκιμώους, ἀποδύεται στόν καταναλωτικό του προσηλυτισμό αἰχμαλωτίζοντας τήν ἀνεξαρτησία τοῦ ἀνθρώπου κι ἀποπτερώνοντας τήν ἐλευθερία τῆς βούλησής του. Ὕπουλα καί στυγνά ξερρωγιάζει ὁ ρῶγος τή ρῶγα τό τσαμπί τῆς ἀνθρώπινης αὐτοδυναμίας ἀστικοποιῶντας κι ὑποδουλώνοντας.

Ὅμως, ὅσο κι ἄν εἶναι ἀποστομωτική ἡ ἀπειλή τοῦ καπιταλισμοῦ, ἐπικαλύπτει μιάν ἀκόμα μεγαλύτερη: ἐκείνη τοῦ καπιταλιστικοῦ Ἀντικαπιταλισμοῦ.

Ἀπορρευστοποιῶντας καί τό ἔσχατο στερεό μόριο ἠθικῆς ἀντίστασης τῶν σκεπτομένων, ὁ καπιταλιστικός Ἀντικαπιταλισμός ἔρχεται νά ξεχειλίσει τό κανάτι τῆς παγκόσμιας μιζέριας σάν ἕνα παλινδρομοῦν κῦμα πού ἔρχεται ν' ἀποτελειώσει τό λιθοφάγωμα κατ' ἀντιμωλία τοῦ ἑαυτοῦ του. Ὁ καπιταλιστικός Ἀντικαπιταλισμός ἐνεδρεύει ὄχι μόνον στήν προσδοκία τῶν ἀγανακτισμένων ἀλλά καί στήν συλλογιστική τῶν ὡριμότερα σκεπτομένων, δίκην συνιδιοκτήτη συνειδήσεων.

Μέ τήν κρυπτώνυμη στόχευση σέ μιάν βραχύθωρη ἐναλλαγή τοῦ Καπιταλισμοῦ ἀπό κάτι «ὑγιέστερο» πού, ὅμως, θά ἐξασφάλιζε καί θ' αὔξανε τήν κεκτημένη τρυφή κι εὐμάρεια, ὁ ἄνθρωπος παγιδεύεται στή σκιά τοῦ προβλήματος πού πασχίζει νά ξεπεράσει θέτει ἑαυτόν ὑπό μιάν ἐξίσου ἀνάξια πατρωνεία πού ἐπισύρει ἰσομέγεθες ἐρωτηματικό γιά τήν νοημοσύνη του.

Δέν χρειαζόμαστε φρούδους ἐναλλάκτες τῆς ἐξαχρειωτικῆς μας καλοζωΐας οὔτε εἴμαστε διατεθειμένοι νά παλινδρομοῦμε σέ δύο ἐξίσου ἀσφυκτικά ἀδιέξοδα. Δέν γεννᾶται ζήτημα ἄν τήν εὐτυχία μας θά τήν νέμεται ὁ πάτρωνας (καπιταλισμός) ἤ ὁ ἀντιπάτρωνας (Ἀντι-Καπιταλισμός). Ξέρουμε πολύ καλά πώς, τόσο ὁ Καπιταλισμός (ὅπως τόν ἐννοοῦν πολλοί) ὅσο κι ὁ Ἀντικαπιταλισμός (ὅπως τόν ἐννοοῦν περισσότεροι) ἀσκοῦν τήν ἴδια γοητεία στίς καταναλωτικές ἀδυναμίες τῶν ἀνθρώπων.

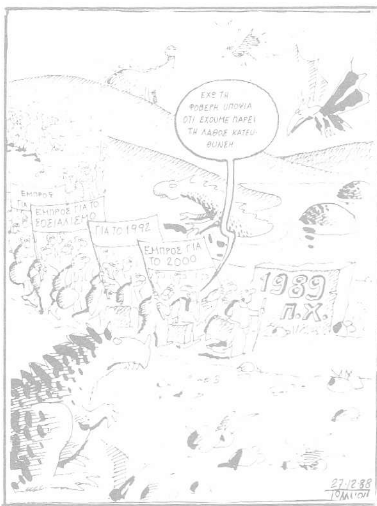
Ἀποζητῶντας τήν ἀπονεύρωση τοῦ ὑλιστικοῦ μας Τριδύμου, νοιώθουμε περήφανοι γιά τό ὅτι ἀνήκουμε στούς ὀλίγιστους πού ἔχουν τήν ὡριμότητα νά προφητεύσουν: ὁ Ἀντικαπιταλισμός εἶναι ἕνας ἐναντιώνυμος Καπιταλισμός καί ἐμεῖς θεωροῦμε ἰσοδύναμο χαλινάρι το κεφάλαιο καί το ἀντι-κεφάλαιο. Γι' αὐτό ἐπιμένουμε στά Ἰδανικά!

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΗΡ. ΚΑΛΕΝΤΖΗΣ

ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΕΣ, ΔΙΕΘΝΟΠΟΙΗΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, Ε.Ο.Κ. (Το τρίπτυχο της Εθνικής ισοπέδωσης)

Το θεμελιακό ερώτημα που ανακύπτει ως προς το ρόλο των εθνών-κρατών, στη διάρκεια της διαδικασίας διεθνοποίησης του κεφαλαίου, είναι κατά πόσο η εξουσία τους θα διαβρωθεί ή θα ενισχυθεί. Πραγματικά, αν πρέπει ν' αρχίσουμε ν' αναρωτιόμαστε κατά πόσο το κεφάλαιο έχει ή δεν έχει εθνικότητα, θα πρέπει να επανεξετάσουμε μερικές από τις βασικές παραδοχές πάνω στις οποίες στηρίζονται οι θεωρίες του καπιταλιστικού ιμπεριαλισμού. Ο Baran και ο Sweezy, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι **οι επιχειρήσεις αυτές, δεν ενδιαφέρονται για τα συμφέροντα των εθνών, επειδή οι αποφάσεις και οι ενέργειές τους καθορίζονται μόνο από την επιθυμία να προωθήσουν τα δικά τους συμφέροντα.** Η άποψη του Magdoff ήταν κάπως διαφορετική από την αρχική αυτή ερμηνεία. Μολονότι διαπιστώνει ότι οι πολυεθνικές επιχειρήσεις είναι «πολυεθνικές» επειδή δρουν σ' έναν αριθμό χωρών με σκοπό τη μεγιστοποίηση των κερδών της εταιρείας, στο σύνολό τους, ωστόσο, απ' όλες τις άλλες αποφασιστικές πλευρές είναι «εθνικές». Η ιδιοκτησία και ο έλεγχος εξακολουθούν να βρίσκονται σ' ένα κράτος, και ο δεσμός ανάμεσα στο κεφάλαιο και το κράτος είναι θεμελιακός για την ύπαρξη του κεφαλαίου. Αυτό που είναι νέο, υποστηρίζει ο Magdoff, είναι το γεγονός ότι οι **πολυεθνικές απαιτούν τόσο εκτεταμένες ελευθερίες για τις εργασίες τους.** Και καταλήγει ότι τα έθνη δεν θα μπορέσουν να τους εξασφαλίσουν τόσο σαρωτικές ελευθερίες κι έτσι θ' ανακύψουν αντιθέσεις στις σχέσεις κρατών και διεθνών επιχειρήσεων. Ο Bill Warren διαπιστώνει ότι η εξέταση της ιστορικής λειτουργίας του κράτους οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η εξουσια του έθνους-κράτους, αν άλλαξε καθόλου, τότε ενισχύθηκε· και ότι η αλληλοεξάρτηση μεταξύ επιχειρήσεων και έθνους κράτους, που έχει ενισχυθεί από την αυξανόμενη διεθνοποίηση του κεφαλαίου, οδηγεί τα κράτη σε μια πιο εκτεταμένη παρέμβαση στις εγχώριες οικονομίες τους. Ο Warren υποστηρίζει ότι παρόλο που η μεταπολεμική ανάπτυξη των επιχειρήσεων έχει δημιουργήσει νέα προβλήματα για την οικονομική πολιτική κάθε έθνους-κράτους, τα προβλήματα αυτά δεν είχαν δημιουργηθεί όταν ήταν μεγαλύτερη η ανεξαρτησία των μεγάλων επιχειρήσεων σε σχέση με το κράτος. Ο Murray από τη μεριά του διαπιστώνει, πως μολονότι το κεφάλαιο απαιτεί πραγματικά την εκτέλεση των λεγόμενων «πρωταρχικών λειτουργιών του κράτους», την εγγύηση του δικαιώματος της ιδιοκτησίας, το συντονισμό της οικονομίας, την εξασφάλιση των εισροών, την παρέμβαση για την εξασφάλιση της κοινωνικής συναίνεσης, τη διαχείριση των εξωτερικών σχέσεων του καπιταλιστικού συστήματος και την καθιέρωση των συνθηκών ελεύθερων και ανταγωνιστικών ανταλλαγών. Το ενδιαφέρον του κεφαλαίου ως προς τα είδη των κρατικών λειτουργιών που χρειάζεται να εκτελεστούν και τους φορείς που θα τα εκτελέσουν, εξαρτάται από ένα αριθμό παραγόντων, το βαθμό συγκεντροποίησης της παραγωγής, την ένταση του ξένου ανταγωνισμού και το στάδιο ανάπτυξης της υπερπόντιας εταιρίας. Πολυεθνικές εταιρίες και κράτη δεν αντιτίθενται μεταξύ τους και μάλιστα κατά τρόπο ασυμφιλίωτο. Ωστόσο τα πιο ανίσχυρα κράτη στην περίοδο της διεθνοποίησης του κεφαλαίου θα υποχρεωθούν να ικανοποιήσουν είτε τα συμφέροντα του δικού τους κεφαλαίου είτε εκείνα των

ξένων επενδυτών. Ο Humer διατυπώνει την άποψη ότι **η πολυεθνική επιχείρηση οικοδομεί ένα Νέο Ιμπεριαλιστικό Σύστημα** συγκεντρώνοντας τη λήψη των αποφάσεων σε λίγα κέντρα και δημιουργώντας έναν καταμερισμό εργασίας ανάμεσα στα έθνη που αντιστοιχεί στον καταμερισμό εργασίας που παρατηρείται ανάμεσα στα διάφορα επίπεδα της εταιρικής ιεραρχίας. Αυτό οδηγεί στην εξασθένιση του δεσμού ανάμεσα στις επιδόσεις της χώρας και στις επιδόσεις της εταιρίας και διαβρώνει την ικανότητα του κράτους να ελέγχει τις πολυεθνικές εταιρείες. Επειδή όμως η εταιρία δεν μπορεί μόνη της ν' αντιμετωπίσει τα προβλήματα του οικονομικού κύκλου των κοινωνικών ασφαλίσεων και της ανισόμετρης περιφερειακής ανάπτυξης, ο Humer και ο Rowthorn υποστηρίζουν **ότι οι πολυεθνικές επιχειρήσεις θα χρειαστούν πολυεθνικά έθνη-κράτη.** Μολονότι η διαδικασία αυτή δεν φαίνεται να προχωρεί με γρήγορο ρυθμό, ωστόσο αυτή φαίνεται να είναι η κύρια τάση παρά τα πολυάριθμα εμπόδια. Η άποψη αυτή αναπτύσσεται παραπέρα από τον Humer, όπου επισημαίνει την εμφάνιση ενός νέου συστήματος για τη διατήρηση του διεθνούς καπιταλισμού, που σφυρηλατείται στη βάση μιας ιεραρχίας καπιταλιστών που δεν περιορίζονται από πατριωτικούς δεσμούς. Ο Humer διαπιστώνει ότι η πιο σημαντική μεταβολή δεν είναι η εμφάνιση των πολυεθνικών επιχειρήσεων, **αλλά η άνοδος της διεθνούς κεφαλαιοκρατίας και κεφαλαιοαγοράς, που έχει οδηγήσει στη δημιουργία μιας διεθνούς καπιταλιστικής τάξης, με υλική βάση για τη διεθνή της συνείδηση.** Οι πόλεμοι δεν είναι πια προς το συμφέρον του καπιταλισμού, ενώ μια σειρά δεσμών θ' αναπτυχθούν ανάμεσα στα ισχυρότερα κεφάλαια για να αναζωογονήσουν το εποικοδόμημα του παγκοσμίου καπιταλιστικού συστήματος, που έχει σε κάποιο βαθμό υπονομευθεί από τις συγκρούσεις και τις αντιθέσεις που εμφανίστηκαν τα τελευταία χρόνια. Οι πολυεθνικές εταιρίες προκαλούν παραμορφώσεις στην ντόπια οικονομία. Είναι πράγματι αναρίθμητες οι επισημαινόμενες παραμορφώσεις· ωστόσο τέσσερις απ' αυτές εμφανίζονται να κατέχουν τις πρώτες θέσεις στην εξάρτηση του έθνους από το διεθνή κεφάλαιο: Πρώτο, ότι οι πολυεθνικές εταιρίες «προκαταλαμβάνουν» την ανάπτυξη μιας εγχώριας οικονομικής βάσης, εκτοπίζοντας τους ντόπιους επιχειρηματίες από τους πιο «δυναμικούς» τομείς της οικονομίας στη φιλοξενούσα χώρα· δεύτερο, ότι οι πολυεθνικές εταιρίες χρησιμοποιούν «ακατάλληλες» τεχνικές έντασης κεφαλαίου όταν εγκαθίστανται κι έτσι αυξάνουν την ανεργία στη φιλοξενούσα χώρα· τρίτο, ότι οι πολυεθνικές εταιρίες επιδεινώνουν τη διανομή του εισοδήματος στη φιλοξενούσα χώρα· τέταρτο, ότι οι πολυεθνικές εταιρίες μεταβάλλουν τις καταναλωτικές προτιμήσεις και υπονομεύουν τον πολιτισμό της φιλοξενούσας χώρας. Οι ξένοι επενδυτές στρεβλώνουν ή υπονομεύουν τις πολιτικές διαδικασίες στη φιλεξενούσα χώρα, δεχόμενοι στις τάξεις τους τους ντόπιους επίλεκτους ή και χρησιμοποιώντας την επιρροή που έχουν στην δική τους χώρα, για ν' ασκήσει η τελευταία πιέσεις με στόχο να «συμμορφωθεί» η κυβέρνηση της φιλοξενούσας χώρας ή και δομώντας με τέτοιο τρόπο το διεθνές σύστημα ώστε ν' ανταποκρίνεται στις πολυεθνικές ανάγκες τους, προς μια των αρχών της φιλοξενούσας χώρας.

Η ίδια η ΕΟΚ, το 1992, είναι κατασκεύασμα και επιδίωξη των πολυεθνικών. Μια τεράστια ενοποιημένη αγορά θα δώσει μια τεράστια διέξοδο για τα εμπορεύματά τους. Διότι τότε οι «εθνικές αρχές» δεν θα μπορούν να επιβάλλουν δασμούς ή πολιτική ντάμπινγκ ή αντιντάμπινγκ. **Προοπτική της ΕΟΚ είναι η κατάργηση κάθε εθνικής κυριαρχίας και αυτοτέλειας. Σκοπός, η διεθνοποιημένη ανεξέλεγκτη οικονομία και η υποτέλεια στο Ευρωκοινοβούλιο και στις αποφάσεις των πολυεθνικών. Προοπτική των εθνικιστών η Ευρώπη της Κουλτούρας, της φυλετικής ιδιαιτερότητος και της Κοινωνικής Δικαιοσύνης. Σκοπός, η εθνική και πολιτισμική ανέλιξη, στηριζόμενη στον αμοιβαίο φυλετικό σεβασμό. Δυό διαφορετικοί δρόμοι, που αναπόφευκτα θα οδηγήσουν στη σύγκρουση ΕΟΚ και εθνικιστών.**

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΒΙΟΜΗΧΑΝΟΙ ΔΕΝ ΣΥΜΠΑΘΟΥΣΑΝ ΤΟΥΣ ΝΑΖΙ

Του ΤΑΚΗ ΜΙΧΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Ποιά ήταν η σχέση του Χίτλερ με τον επιχειρηματικό κόσμο της Γερμανίας; Βοήθησαν οι Γερμανοί βιομήχανοι την άνοδό του στην εξουσία; Αυτό είναι ένα από τα ερωτήματα που επανέρχεται στο επίκεντρο της δημόσιας συζήτησης, με αφορμή την επέτειο των 100 ετών από την γέννηση του Γερμανού δικτάτορα. Στο ερώτημα αυτό η τελεσίδικη απάντηση ίσως να βρίσκεται στο βιβλίο του καθηγητή του πανεπιστημίου του Yale, H. Turner που έχει τίτλο «Big Buisiness and the Rise of Hitler». Προϊόν ενδεκάχρονης έρευνας το βιβλίο του Αμερικανού καθηγητή ανατρέπει κυριολεκτικά τις μέχρι προσφάτως καθιερωμένες υπόψεις, σύμφωνα με τις όποιες οι μεγαλοβιομήχανοι υποστήριξαν τον Χίτλερ προκειμένου να τους σώσει από την πιθανότητα ενδεχόμενης κατάληψης της εξουσίας από τους κομμουνιστές και τους σοσιαλιστές.

«Έπαιξε το Μεγάλο Κεφάλαιο ένα σημαντικό ρόλο στην άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία;» ρωτάει ο Turner στην πρώτη σελίδα. «Υπονόμευσαν οι καπιταλιστές την δημοκρατία της Βαϊμάρης;». Και η απάντηση του είναι ένα ξεκάθαρο ΟΧΙ. «Μόνο διαστρεβλώνοντας τα γεγονότα» γράφει ο Αμερικανός καθηγητής «μπορεί να ισχυρισθεί κανείς ότι το Μεγάλο Κεφάλαιο έκανε ένα καθοριστικό ρόλο στην άνοδο του Τρίτου Ράϊχ».

Αν εξαιρέσουμε ορισμένες μεμονωμένες περιπτώσεις, οι Ναζί δέν έχαιραν καμίας σημπάθειας ή εκτιμήσεως ανάμεσα στους μεγαλοβιομηχάνους της περιοχής του Ρουρ, οι οποίοι προτιμούσαν να χρηματοδοτούν τα παραδοσιακά κόμματα της Δεξιάς. Αυτό οφειλόταν, εν μέρει, στο ότι πίστευαν στο διαχωρισμό μεταξύ της οικονομίας και της πολιτικής, κάτι που ερχόταν σε αντίθεση με τις απόψεις του Χίτλερ, που υπέτασσε την πρώτη στις ανάγκες της δεύτερης. Αυτό που επιθυμούσαν οι Γερμανοί επιχειρηματίες ήταν να τους αφήσουν ήσυχους οι πολιτικοί να κάνουν τη δουλειά τους, έχοντας αποδεχθεί τη συνεργασία με τα εργατικά συνδικάτα, όπως αυτή εκφράσθηκε με την ιστορική συμφωνία του Νοεμβρίου του 1918 μεταξύ του μεγαλοβιομηχάνου Hugo Stinnes και του αρχιεργατοπατέρα Karl Legien.

Ένας άλλος λόγος που δεν έκανε τους Ναζί ιδιαίτερα αγαπητούς στους Γερμανούς βιομηχάνους ήταν η έντονη αντικαπιταλιστική ρητορική τους. Η εξέχουσα θέση που κατείχε στο εθνικοσοσιαλιστικό κόμμα ο οικονομολόγος Godfried Feder, που αφόριζε συνεχώς το καπιταλιστικό σύστημα ως την «τυραννία των τοκογλύφων» και ο Γκαίμπελς, τα αντικαπιταλιστικά παραληρήματα του οποίου θα έκαναν τον Λένιν να σκάσει από το κακό του, δεν γέμιζαν με αγαλλίαση τις καρδιές των βαρώνων της βιομηχανίας. Ενδεικτική αυτής της εχθρικής αντιμετώπισης ήταν η στάση της οργάνωσης Hansa, η οποία υποστήριζε την ιδιωτική οικονομία και υποστηριζόταν από τους επιχειρηματικούς κύκλους. Για την Hansa **οι εθνικοσοσιαλιστές δεν είχαν καμιά σχέση με την λογική του καπιταλισμού** και στις ανακοινώσεις τους χαρακτήριζαν ως «τους μεγαλύτερους και πιο **επικίνδυνους εχθρούς της ατομικής ιδιοκτησίας και της καπιταλιστικής τάξης**, την οποία εμείς υποστηρίζουμε».

Στο βιβλίο του ο καθηγητής Turner βρίσκει την ευκαιρία να υποβάλει σε εξονυχιστικό έλεγχο και να κονιορτοποιήσει ορισμένα «γεγονότα», που σύμφωνα με τις Γραφές, τεκμηριώνουν την στενή σχέση που υποτίθεται ότι υπήρχε μεταξύ των κεφαλαιούχων και των εθνικοσοσιαλιστών. Ένα από αυτά τα περίφημα «γεγονότα» ήταν η συνάντηση στο Bad Harzburg μεταξύ αξιωματούχων του κόμματος του ΧΙτλερ και εκπροσώπων της οικονομικής ζωής και η οποία, υποτίθεται, επισφράγισε την συμμαχία των δύο αυτών δυνάμεων. Αναλύοντας τη λίστα των παρευρισκομένων ο Turner δείχνει ότι από παράγοντες της οικονομικής ζωής ένας μόνο ήταν βιομήχανος, ενώ οι υπόλοιποι ήσαν μικρέμποροι ή ασήμαντοι διοικητικοί υπάλληλοι επιχειρήσεων.

Ούτε αληθεύει ότι οι μεγαλοβιομήχανοι χρηματοδότησαν το κίνημα του Χιτλερ. Αντίθετα, όπως αποδεικνύει ο Αμερικανός καθηγητής, μετά από εξονυχιστική έρευνα των αρχείων της πρωσσικής Αστυνομίας, τα χρήματα προέρχονται αποκλειστικά από τα μέλη του και τους οπαδούς του. Πέρα από τις εθελοντικές συνεισφορές των μελών του, οι Ναζί μάζευαν χρήματα πουλώντας εισιτήρια στις ομιλίες των αξιωματούχων τους. Επίσης, ήταν ιδιαίτερα επικερδής η πώληση «γραφικών» αντικειμένων, όπως σιδερένιων γροθιών και ροπάλων, στις συγκεντρώσεις τους. Σε μία συγκέντρωση μαζεύτηκαν γύρω στα 10.000 μάρκα, ένα ποσό που, σύμφωνα με τους υπολογισμούς της πρωσσικής Αστυνομίας, ήταν αρκετό για να καλύψει ολόκληρη την προεκλογική εκστρατεία του κόμματος.

Φυσικά όταν πια το κόμμα του Χίτλερ καθιερώθηκε ως βασικός παράγοντας στην πολιτική ζωή της Γερμανίας αρκετοί μεγαλοβιομήχανοι έδωσαν σχετικά ασήμαντα ποσά σε συγκεκριμένους Ναζί, είτε για να έχουν «προσβάσεις» σε περίπτωση που καταλάμβαναν την εξουσία, είτε επειδή ήλπιζαν ότι με τον τρόπο αυτό θα έβαζαν νερό στο κρασί τους. Αλλά όλες αυτές οι συνεισφορές παρέμεναν περιθωριακής φύσης ενέργειες που δεν επηρέασαν καθόλου την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία.

Καταλήγοντας την μελέτη ο Turner γράφει:

«Η λεπτομερής έρευνα των σχέσεων μεταξύ των πραγματικών καπιταλιστών και των πραγματικών Ναζί οδηγεί στο συμπέρασμα ότι παρ' όλο που ίσως να υπάρχουν πολλοί λόγοι για τους οποίους κάποιος μπορεί να είναι εναντίον του βιομηχανικού καπιταλισμού, η ευθυνη για την άνοδο του Τρίτου Ράιχ δεν θα πρέπει να είναι ένας από αυτούς».

ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΗ ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΟΜΗΣ ΤΟΥ ΦΥΛΕΤΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

γράφει ο Πενθεύς

III
ΑΡΧΑΙΑ ΣΠΑΡΤΗ

Στα είκοσί του χρόνια, ο νεαρός Σπαρτιάτης, ήδη πολέμιος, μπορούσε να ζητήσει την ένταξή του σ' ένα από τα συσσίτια, τελευταία δοκιμασία πριν από την απόκτηση πλήρων πολιτικών δικαιωμάτων.

Τα συσσίτια ήταν ένας πανάρχαιος θεσμός που κατά τον Müller[1] αναγόταν στα έθιμα της πρώιμης δωρικής φυλής. Ωστόσο ο θεσμός αυτός ήταν γνωστός στον ελλαδικό χώρο και πριν από την κάθοδο των Δωριέων αρκεί να θυμηθούμε τις σκηνές των κοινών γευμάτων έτσι όπως περιγράφονται στην Ιλιάδα (XI, 257; XVII, 248) και στην Οδύσσεια (IV, 621? XI, 184). Ο Πλούταρχος μάλιστα κάνει αναφορά και στα κρητικά ανδρεία ένα θεσμό πολύ συγγενικό με εκείνο των «σπαρτιατικών συσσιτίων[2]. Αρχικά τα συσσίτια αντιπροσώπευαν ομάδες πολεμιστών που βάδιζαν επι κεφαλής του δωρικού μεταναστευτικού κύματος. Αυτές οι ομάδες είχαν σαν αποστολή ν' ανοίξουν πολεμώντας τον δρόμο προς Νότο. Κάθε ομάδα συνεσκήνει στην ίδια σκηνή και απολάμβανε κοινού συσσιτίου. Οι οικογένειες των πολεμιστών αυτών καθώς και ο κύριος όγκος του στρατεύματος ακολουθούσαν πάντα από κάποια απόσταση. Στα πλαίσια του Σπαρτιατικού Κράτους ο θεσμός αυτός, ύψιστο δείγμα συντροφικότητας και αλληλοσυμπαράστασης εντάχθηκε στις προδιαγραφές της Νομοθεσίας του Λυκούργου και εξελίχθηκε σε τρόπο ζωής.

ΚΡΥΠ

Η κρυπτεία αποτελούσε την τελευταία φάση της σπαρτιατικής αγωγής και πήρε το όνομά της από τον τρόπο με τον οποίο γινόταν η αγωγή αυτή.

Κατά τον Πλάτωνα (Νόμοι 633Β) η κρυπτεία χαρακτηρίζεται σαν «θαυμαστῶς πολύπονος προς τας Καρτερήσεις». Σύμφωνα μ' αυτόν, οι Σπαρτιάτες από τα 18 μέχρι τα είκοσι τους χρόνια περιόδευαν ένοπλοι καθ' ομάδες την Λακωνία για να γνωρίσουν κάθε γωνιά της πατρίδας τους, που μια μέρα θα έπρεπε να υπερασπίσουν με το αίμα τους. Οι πορείες και οι ασκήσεις γίνονταν πάντα κατά την διάρκεια της νύχτας την δε ημέρα οι νέοι αναπαύονταν μακρυά από κάθε περίεργο βλέμμα.

Η κρυπτεία επομένως είχε σαν σκοπό να συνηθίσει τους νέους στις κακουχίες του στρατιωτικού βίου και να τους προετοιμάσει πνευματικά και σωματικά για την υπέρ πατρίδας θυσία.

Για το ίδιο θέμα ο Πλούταρχος (Λυκ. 28) παρουσιάζει μια διαφορετική άποψη. Οι νεαροί Σπαρτιάτες είχαν σαν αποστολή τη δολοφονία των ειλώτων εκείνων που η Πολιτεία έκρινε επικίνδυνους για την ασφάλειά της. Οι φόνοι αυτοί που γίνονταν σε ενέδρες κατά την διάρκεια της νύχτας εξυπηρετούσαν διπλό σκοπό. Από την μια μεριά απάλλασσε την Πολιτεία από τους επικίνδυνους είλωτες και τρομοκρατούσε τους υπόλοιπους και από την άλλη, συνήθιζε τους νέους στη δίχως ενδοιασμούς θανάτωση όλων όσων η Πολιτεία θεωρούσε εχθρούς της.

Αυτή η μορφή της κρυπτείας πιθανότατα θεσμοθετήθηκε το 464 π.Χ. την χρονιά του μεγάλου σεισμού κατά τη διάρκεια της οποίας ξέσπασε και η επανάσταση των ειλώτων.

Το μίσος που χώριζε τους Σπαρτιάτες και τους είλωτες ήταν αγεφύρωτο. Είναι γνωστό ότι οι Σπαρτιάτες ανέθεταν στους είλωτες «πᾶν ὑβριστικόν ἔργον... πρός πᾶσαν ἄγον ἀτιμίαν, ἵνα μήποτε δουλεύειν ἀπομάθωσι

Ἔτι δέ μᾶλλον ἐπιθέσθαι τῇ τρυφῇ καί τόν ζῆλον ἀφελέσθαι τοῦ πλούτου διανοηθείς, τό τρίτον πολίτευμα καί κάλλιστον ἐπῆγε, τήν τῶν συσσιτίων κατασκευήν, ὥστε δειπνεῖν μετ' ἀλλήλων συνιόντας ἐπί κοινοῖς καί τεταγμένοις ὄψοις καί σιτίοις, οἴκοι δέ μή διαιτᾶσθαι κατακλινέντας εἰς στρωμνάς πολυτελεῖς καί τραπέζας, χερσί δημιουργῶν καί μαγείρων ὑπό σκότος ὥσπερ ἀδηφάγα ζῶα πιαινομένους, καί διαφθείροντας ἅμα τοῖς ἤθεσι τά σώματα, πρός πᾶσαν ἐπιθυμίαν ἀνειμένα καί προσμονήν, μακρῶν μέν ὕπνων θερμῶν δέ λουτρῶν πολλῆς δ' ἡσυχίας καί τρόπον τινά νοσηλείας καθημερινῆς δεομένην. (Πλουτ. Λυκ. 10).

Τα συσσίτια αυτά βρίσκονταν στην Υακινθίδα οδό, σ' ένα στεγασμένο χώρο που προωριζόταν για τη συνεστίαση του σπαρτιατικού στρατού σε ομάδες. Κάθε συσσίτιο είχε δύναμη δέκα πέντε περίπου ανδρών. Οι άνδρες αυτοί συνέτρωγαν στο ίδιο τραπέζι, εκοιμούντο στην ίδια σκηνή (σύσκηνοι) και πολεμούσαν στην ίδια γραμμή. Με μικρή πιθανότητα λάθους μπορούμε να πούμε ότι ένα συσσίτιο αντιστοιχούσε σε μια ενωμοτία' ήταν δηλαδή μισή τριακάδα. Επί κεφαλής όλων των συσσιτίων ήσαν οι πολέμαρχοι, οι ανώτεροι αρχηγοί του στρατού ύστερα από τους βασιλείς.

Κύρια τροφή του αρίστου (γεύματος) και του αίκλου (δείπνου) ήταν ο μέλας ζωμός. Λεγόταν και βάφα ή αιματία και κατασκευαζόταν από χοιρινό κρέας και ξύδι.

Τῶν δ' ὄψων εὐδοκίμει μάλιστα παρ' αὐτοῖς ὁ μέλας ζωμός, ὥστε μηδέ κρεαδίου δεῖσθαι τούς πρεσβυτέρους ἀλλά παραχωρεῖν τοῖς νεανίσκοις, αὐτούς δέ τοῦ ζωμοῦ καταχεομένους ἑστιᾶσθαι. Λέγεται δέ τινα τῶν Ποντικῶν βασιλέων ἕνεκα τοῦ ζωμοῦ καί πρίασθαι Λακωνικόν μάγειρον εἶτα γευσάμενον δυσχερᾶναι' καί τόν μάγειρον εἰπεῖν' «ὦ βασιλεῦ, τοῦτον δεῖ τόν ζωμόν ἐν τῷ Εὐρώτᾳ λελουμένους ἐποψᾶσθαι». (Λυκ. 12)

Για να γίνει κάποιος δεκτός σαν μέλος κάποιας συσκηνίας έπρεπε να συντρέξουν οι παρακάτω προϋποθέσεις.

α) ο υποψήφιος να έχει ξεπεράσει με επιτυχία τα στάδια της αγωγής.

β) να μπορεί να συμμετέχει οικονομικά στις δαπάνες του συσσιτίου[3]

γ) Να υπάρχει κενή θέση στο συσσίτιο στο οποίο ήθελε να ενταχθεί.

δ) Να γίνει ομόφωνα δεκτός από τα υπόλοιπα μέλη του συσσιτίου.

Η ψηφοφορία για την υποδοχή του νέου μέλους είχε ένα τελετουργικό χαρακτήρα και όπως λέγει ο Πλούταρχος:

«Λαβών τῶν συσσίτων ἕκαστος ἀπομαγδαλίαν εἰς τήν χεῖρα, τοῦ διακόνου Φέροντος ἀγγεῖον ἐπί τῆς κεφα-

ΡΥΠ ΤΕΙΑ

(Μήρων Fr. Gr Hist 102 f2). Από την άλλη πλευρά ο Ξενοφώντας (Ελλην. ΙΙΙ 3) διαβεβαιώνει ότι το μίσος των ειλώτων για τους Σπαρτιάτες είχε αναπτυχθεί σε τέτοιο βαθμό που θα μπορούσαν με μεγάλη ευχαρίστηση να φάνε τους κατακτητές τους ζωντανούς.

Από αυτό το ακατάσβεστο και αμφίδρομο μίσος που υπονομεύει μόνιμα την ασφάλεια της Σπάρτης, πηγάζει και η συνήθεια των Εφόρων να κηρύττουν τον πόλεμο εναντίον των ειλώτων.

Αυτή η κήρυξη του πολέμου δεν είχε σαν σκοπό να εξαγνίσει τον φόνο των ειλώτων όπως ισχυρίζεται ο Αριστοτέλης γιατί είναι γνωστό το δικαίωμα των εφόρων να συλλαμβάνουν και να θανατώνουν είλωτες ακρίτους (δίχως δίκη). Η κήρυξη του πολέμου είχε σαν σκοπό την διευκόλυνση της απόκτησης της πολιτικής ισότητας των Σπαρτιατών μέσα από τον τίτλο του «πολεμίου».

Το θέμα της κρυπτείας έχει διχάσει τους νεότερους μελετητές. Για τον Jeanmaire (Rev. ét. gr XXVI, 1913 σελ. 121) η κρυπτεία δεν ήταν παρά μια μακρυά σειρά κατηχήσεων που συναντώνται στις πρωτόγονες φυλές της Αυστραλίας, της Νότιας Αφρικής και των Ινδιάνων της Β. Αμερικής. Για τον Giraud (Art «Krypteia» in D.S) που προεκτείνει την πλατωνική ιδέα των αγρονόμων (Νόμοι VI, 760ff) οι νέοι Σπαρτιάτες δεν είναι άλλο από σύγχρονους boy scouts. Για τον Meier τέλος (Klio XII σελ. 336) η κρυπτεία δεν αντιπροσωπεύει άλλο παρά ένα είδος επαγρύπνησης επίλεκτων Σπαρτιατών για την πρόληψη και τιμωρία των παραπτωμάτων των νεοτέρων.

ΒΑΣΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

A. Koechly: De Lacedaemoniorum Cryptia
H. Jeanmaire: La Cryptie Lacédémonienne R.E.G. 26(1913)121-50
W. Wallon: Explication d ' un passage de Plutarque sur une loi de Lycurgue nommée la cryptie.

λῆς, ἔβαλλε σιωπῇ καθάπερ ψῆφον, ὁ μέν δοκιμάζων ἁπλῶς, ὁ δ' [ἐκ]κρίνων σφόδρα τῇ χειρί πιέσας· ἡ γάρ πεπιεσμένη τήν τῆς τετρημένης ἔχει δύναμιν. Κἄν μίαν εὕρωσι τοιαύτην, οὐ προσδέχονται τον ἐπεισιόντα βουλόμενοι πάντας ἡδομένους ἀλλήλοις συνεῖνας».

Από αυτή τη στιγμή και μετά το νεοκλεγμένο μέλος της συσκηνίας είναι ένα ισότιμο μέλος της σπαρτιατικής κοινωνίας με όλα τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις που πηγάζουν από τον τίτλο του πολίτη.

Με μακρυά μαλλιά και γένεια (και μουστάκι), φορώντας σιδερένιο δακτυλίδι και κρατώντας στο χέρι βακτηρία πήγαιναν στην εκκλησία του δήμου, άκουγαν τις αγορεύσεις των πρεσβυτέρων και ψήφιζαν. Είχαν δικαίωμα να παντρευτούν και να αποκτήσουν παιδιά αλλά μέχρι τα τριάντα τους χρόνια το σπίτι τους ήταν αποκλειστικά συσκηνία. Μέχρι τα τριάντα του χρόνια ο παντρεμένος Σπαρτιάτης έβλεπε την γυναίκα του και συνευρισκόταν μαζί της μόνο στα κρυφά γιατί εθεωρήτο προσβλητική πράξη ή έστω και για λίγο χρόνο εγκατάλειψη της συσκηνίας.

«Τοῖς μέν ἡλικιώταις συνδιημερεύων καί συναπαυόμενος, πρός δέ τήν νύφην κρύφα μετ' εὐλαβείας φοιτῶν, αἰσχυνόμενος καί δεδοικώς μή τις αἴσθοιτο τῶν ἔνδον.

Ἡ δέ τοιαύτη σύνοδος οὐ μόνον ἐγκρατείας καί σωφροσύνης ἄσκησις ἦν, ἀλλά τοῖς τέ σώμασι γονίμους καί τῷ φιλεῖν ἀεί καινούς καί προσφάτους ἦγεν ἐπί τήν κοινωνίαν, οὐ[δε] διακορεῖς οὐδ' ἐξιτήλους ταῖς ἀνέβην κοινωνίαις, ἀλλ' ἀεί τι λείψανον καί ὑπέκκαυμα πόθου καί χάριτος ἐναπολείποντας ἀλλήλοις» (Λυκ. 15)

Στο επόμενο
Η αγωγή των σπαρτιάτιδων

1) K.O. MÜLLER: History and Antiquities of the Doric Race, London 1830 (Τίτλος πρωτοτύπου Die Dorier, Breslau 1824)

2) Ξενοφώντας στην Λακεδαιμονίων Πολιτεία τα αποκαλεί συσκηνίες

3) Κάθε μέλος της συσκηνίας έπρεπε να προσφέρει κάθε μήνα στο κοινό συσσίτιο:
1 αιγιναῖον μέδιμνο κριθαριοῦ, 8 χόας κρασιοῦ, 5 μνᾶς τυριοῦ, 2½ μνᾶς σύκαι και 10 αἰγιναίους οβολούς.

Η ΑΠΟΨΗ ΤΟΥ M.I. FINLEY ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΜΟΙΟΥΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΣΠΑΡΤΗ

Κατά την ενηλικιώσή του, ο Σπαρτιάτης απεκόπτετο, μερικώς τουλάχιστον από τας ομάδας καθ' ηλικίαν με την μέθοδον της μεμονωμένης εισόδου του εις εν **συσσίτιον**, Οιονδήποτε τέχνασμα το οποίον διασπά μίαν «φυσικήν» ομάδα, είτε πρόκειται δια οικογένειαν ή δι' ομάδα καθ' ηλικίαν, δύναται να θεωρηθή ως εις ακόμη τρόπος ενισχύσεως της δομής, ως συνόλου, εναντίον μεμονωμένων μερών. Όλη αυτή η ενίσχυσις ήτο απαραίτητος μερικώς τουλάχιστον, διότι εις το τέλος οι **Όμοιοι** κατέληξαν να ευρίσκονται παγιδευμένοι εις εν σύστημα ανισοτήτων. Υπήρχον αρχηγοί, επίλεκτοι εις όλας τας κοινωνικάς βαθμίδας, και οι βασικοί κανόνες επιλογής ήσαν ο διορισμός και η εκλογή δι' αποφάσεως των ήδη μελών και ποτέ, αυτό θα πρέπει να τονισθή, η δια ψηφοφορίας επιλογή, η καθιερωμένη ελληνική επινόησις δια την επιβολήν ισότητος.

Όλοι οι **Όμοιοι** ήσαν κατά κανόνα εκλέξιμοι και το γεγονός αυτό εδιαφοροποιεί τον Σπαρτιατικόν στρατόν από εκείνους, όπως ο Πρωσσικός, οι οποίοι διέθετον εν σώμα αξιωματικών αποτελούμενον αποκλειστικώς από μίαν προϋπάρχουσαν και περιωρισμένην ομάδα επιλέκτων. Το τελικόν αποτέλεσμα εν τούτοις, ήτο από μίαν άποψιν το ίδιον: υπήρχε μία άλυσσος διοικήσεως εις την οποίαν το σύνδρομον εξουσία – υπακοή εκινείτο προς μίαν κατεύθυνσιν μόνον, εκ των άνω προς τα κάτω. Αναμφιβόλως, υπήρχον δυο εξαιρέσεις εις την μέθοδον επιλογής: η γερουσία και οι έφοροι εξελέγοντο με ελεύθερον συναγωνισμόν.

Είναι λυπηρόν να μη γνωρίζωμεν σχεδόν τίποτε σχετικώς με αυτήν την διαδικασία ή δια τους ανθρώπους οι οποίοι εξελέγοντο. Ποίοι να κρύπτωνται άρα γε κάτω από το «καλοί κἀγαθοί» του Αριστοτέλους (Πολ. 1270 b 24); Ήσαν συνήθως οι ίδιοι οι οποίοι είχαν προωθηθεί εις την κορυφήν με την μέθοδον της επιλογής δι' αποφάσεων των ήδη μελών;

Από το βιβλίο:
Προβλήματα πολέμου εις την Αρχαίαν Ελλάδα

ΟΙ Η/Υ ΩΣ ΜΕΣΟΝ ΕΛΕΓΧΟΥ ΤΩΝ ΜΑΖΩΝ

Οἱ δεσμευτικές σχέσεις τοῦ χειρίστου πελατιακοῦ ὕφους, πού χαρακτηρίζουν τήν πορεία ἑνός ἄτολμου ἑλληνικοῦ κράτους στά πλαίσια μιᾶς εὐρωπαϊκῆς ὁλοκλήρωσης, ἐπιβάλλουν καί ὑποβάλλουν ἐναρμόνιση μέ τούς ἑταίρους σέ οἰκονομικούς καί κοινωνικούς προσανατολισμούς.

Μέ σαφεῖς τίς ἐντολές τοῦ Ἱερατείου ἑνός καπιταλιστικοῦ κατεστημένου ἐπέρχεται μιά σταδιακή ἰσοπέδωση πού μεθοδεύεται καί ἐπιτυγχάνεται μέ τή βοήθεια μιᾶς ἐπιστήμης τῆς ὁποίας ἡ ἐξέλιξη ἐξακολουθεῖ νά συναρπάζει.

Ἡ ἐπιστήμη τῶν ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν, γιά τήν ὁποία βεβαίως ἀναφερόμαστε, παραμένει στήν ἀγνή ἀντίληψη τοῦ σημερινοῦ στά κοινά συμμετέχοντος ἀνθρώπου σάν μιά «πορεία» ὑπηρεσίας πρός τόν ἴδιο τόν ἄνθρωπο.

Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἱστορική ἀλήθεια τῆς ἐκμετάλλευσης τῶν πάντων ἀπό τούς κεφαλαιοκράτες ἐπαληθεύεται καί πάλι!!

Σέ ρυθμούς, ὄχι πρωτόγνωρους, ἀλλά στερεότυπους καί ἰδιοτελεῖς πού δέ διαφερουν ἀπό αὐτούς τῶν χθεσινῶν φάσεων τῆς οἰκονομικῆς ἱστορίας, ἡ ἐπιστήμη τῶν ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν καταλήγει στή στυγνή ὑπηρεσία τῶν συμφερόντων τῆς χειρίστης κάστας πού ἀντίκρυσαν ποτέ οἱ ἄνθρωποι, κάτω ἀπό τόν αὐστηρό ἔλεγχο τῆς ὁποίας, οἱ γιγάντιες ἑταιρεῖες κατασκευῆς ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν καί ἄλλων παρεμφερῶν προϊόντων, παρέχουν ἕνα πλαίσιο ἀνεξέλεγκτης δράσης πρός οἰκονομικό ὄφελος καί καταπίεση μέ τήν πλήρη ἀνοχή τῶν κυβερνήσεων πού ἔτσι κι ἀλλιῶς εἶναι ὑποχείριες τῆς αὐτῆς κάστας.

Ἡ ἐπεξεργασιακή δύναμη τῶν ὑπολογιστῶν ἐξαντλεῖται σήμερα ὄχι ἁπλά σέ τομεῖς πού προάγουν τίς ἀνθρώπινες δυνατότητες, ἀλλά ὡς ἐπί τό πλεῖστον ξοδεύεται γιά τήν ἐφαρμογή κατασταλτικῶν μέτρων στοχεύοντας στήν τιθάσευση τῶν κοινωνικῶν ὁμάδων ὥστε νά προληφθεῖ μιά μελλοντική ἐναντίωση στά σχέδια τῶν ὀργανωμένων συμφερόντων τοῦ παγκόσμιου καπιταλισμοῦ.

Στίς συνεχῶς ἐξασθενιζόμενες ἔννοιες τῆς ἐλευθερίας, τῆς πατρίδας, τῆς ζωῆς, συνεπάγεται πλέον καί αὐτή τῆς ἀξιοπρέπειας πού πνίγεται στίς ἠλεκτρονικές ταχύτητες ἐπεξεργασίας καί στίς «ἀνεξάντλητες» βάσεις δεδομένων οἱ ὁποῖες σκιαγραφοῦν τά συμβατικά προφίλ τῶν μελῶν τῶν κοινωνιῶν πού ἐνδιαφέρουν καί ἀπασχολοῦν τά πολιτικο-οικονομικά κατεστημένα.

Εἶναι δύσκολο γιά τούς «ἀφελεῖς» τῆς μάζας νά ξεφύγουν ἀπό τή σφαῖρα τῆς φαντασίας τους ὥστε νά μπορέσουν νά ἀναλογιστοῦν στό ἔπακρο τούς κινδύνους πού κυοφορεῖ μιά τέτοια κατάσταση καθώς

ἐγκλωβίζει τα στοιχειώδη καί ἀναφαίρετα δικαιώματα τοῦ ἀτόμου καί τά θυσιάζει πρός ἐξυπηρέτηση μιᾶς οἰκονομικῆς ἐλίτ πού διαφεντεύει τίς τύχες τοῦ κόσμου. Ὁ πρωταρχικός σκοπός τῆς ἐπιστήμης ἀλλοιώνεται καί προοδευτικά ἐκτοπίζεται παραχωρώντας τίς βάσεις του σέ τρομακτικές ἰσορροπίες καί ἰδιοσκοπούς πρός ὄφελος τῆς διαιώνισης ἑνός ἤδη ἀρρωστημένου συσχετισμοῦ μεταξύ τῆς προόδου καί τοῦ σκοταδισμοῦ.

Ἡ ἀλληλένδετη πολυπλοκότητα τῶν κοινωνικοοικονομικῶν ἐλέγχων πού ἀσκοῦνται, ἀπαιτοῦν συγκεκριμένους μηχανισμούς ὀργανικοῦ συντονισμοῦ γιά νά παράγουν ἀκριβεῖς ἐκτιμήσεις φαινομένων καί καταστάσεων πού ἅπτονται τῆς ἀνθρώπινης συμπεριφορᾶς. Οἱ μηχανισμοί τοῦτοι προσομοιοῦνται καί ἐφαρμόζονται συστηματικοποιημένοι χάρις στίς δυνατότητες τῶν ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν γιά νά παράγουν ὑποθετικά σενάρια μαζί μέ τρόπους καταστολῆς καί ἀντιμετώπισης, παρέχοντας στό δυτικό καπιταλισμό τίς ἀπαραίτητες ἐκτιμήσεις γιά μιά ἀσφαλῆ ἐξέλιξη καί πορεία.

Ἡ τρεκλίζουσα ὑπόσταση καί ἡ ἐπιπόλαιη λειτουργία ἑνός λαοῦ σάν τοῦ δικοῦ μας, ἀγκιστρωμένου στό παραμύθι τῆς ἐπερχόμενης εὐημερίας μιᾶς ἐξευρωπαϊσμένης πατρίδας, ὑποθάλπτει τίς ἀντιλήψεις τῆς ἐπιστήμης ἀγνοώντας δυστυχῶς, τήν ὀδυνηρή πραγματικότητα ἑνός ὁλοκληρωτικοῦ ἠλεκτρονικοῦ ἐλέγχου πού κλείνει παντελῶς τούς διαδρόμους γιά ἐλεύθερη βούληση και σκέψη.

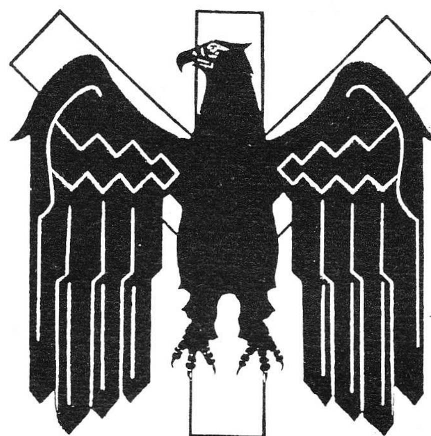
Α. ΓΕΝΑΡΗΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΕΦΗΡΜΟΣΜΕΝΗ ΒΙΟΠΟΛΙΤΙΚΗ

Βιοπολιτική ονομάζεται εκείνη η εφηρμοσμένη επιστήμη που βασίζεται πάνω στους βιολογικούς νόμους και ρυθμίζει τις σχέσεις ανάμεσα στο λαό και το κράτος. Η Βιοπολιτική δεν αποτελεί τίποτα άλλαο παρά την πρακτική εφαρμογή της Φυλολογίας. Με άλλα λόγια η Βιοπολιτική προτείνει τι πρέπει να γίνει στο φυλετικό υπόστρωμα ενός λαού, ενώ η Φυλολογία υποδείχνει απλως τη σύνθεσί του, την ιδιοσυστασία του. Η πρώτη είναι επιστήμη δεοντολογική, ενώ η δεύτερη οντολογική. Η Βιοπολιτική ως δεοντολογική επιστήμη εξυπηρετεί μιά τριπλή σκοπιμότητα: **Την διατήρηση, την ισχυροποίηση και την ανάπτυξη όλων των δυναμικών φυλετικών χαρακτηριστικών.** Αυτή ακριβώς η εξυπηρέτηση της τριπλής σκοπιμότητος οδηγεί στο διαχωρισμό της Βιοπολιτικής σε διαφορετικούς επιστημονικούς κλάδους. Οι βασικοί αυτοί επιστημονικοί κλάδοι που συνθέτουν την επιστήμη της Βιοπολιτικής είναι τέσσερις: Το κύριο, το ουσιαστικό χαρακτηριστικό όλων των κλάδων της Βιοπολιτικής είναι η απουσία κάθε προσωπικού συναισθήματος και οποιασδήποτε από τα πριν ατομιστικής «ηθικής» αρχής με ταυτόχρονη παραδοχή ενός και μόνου ηθικού αιτήματος: **την αντικειμενική ωφέλεια του συνόλου.**

Η **Καθαρογονία** αποτελεί εκείνο τον επιστημονικό κλάδο της Βιοπολιτικής που έχει ένα συγκεκριμένο σκοπό: **να διαφυλάξει την ύπαρξι της φυλής.** Για την επιτυχία αυτού του συγκεκριμένου σκοπού στηρίζεται σε μια συγκεκριμένη προϋπόθεσι: να διατηρήσει τα φυλετικά χαρακτηριστικά απρόσβλητα από τή μείξι τους με αλλόφυλα στοιχεία. Αλλόφυλα στοιχεία είναι όλα τ' άτομα μιας ξένης φυλετικής συναρτήσεως. Εδώ πρέπει νά τονισθεί ότι δεν μπορεί ποτέ να θεωρηθούν ως ξένα στοιχεία εκείνα ενός διαφορετικού έθνους, που έχει όμως την ίδια φυλετική βάσι. Το Εθνικό επίστρωμα αφήνει εντελώς αδιάφορη την Βιοπολιτική, που έχει ως στόχο της μόνο το φυλετικό περιεχόμενο του λαού. Έτσι στοιχεία ας πούμε που είναι εθνικά Βουλγαρικά αλλά φυλετικά Ελληνικά, ενδιαφέρουν την Βιοπολιτική μόνο απ' αυτή την τελευταία άποψι. Τέσσερα είναι τα βασικά μέτρα που εισάγει ο κλάδος της Καθαρογονίας στη Γενική Βιοπολιτική:

Πρώτον για τα ομόφυλα στοιχεία, δέχεται τη δυνατότητα συνάψεως γάμου χωρίς κανένα περιορισμό. Το αν αυτή η δυνατότητα πραγματοποιηθεί δεν είναι πια θέμα της Βιοπολιτικής αλλά υπάγεται στα γενικώτερα πολιτικά προβλήματα που αντιμετωπίζει το κράτος. Δεύτερον για τ' αλλόφυλα στοιχεία που κατοικούν εκτός του κράτους, προβάλλει τη νομική υποχρέωσι για μια πλήρη και οριστική απαγόρευσι γάμων των γηγενών στοιχείων με αυτά. Σε περίπτωσι ανυπακοής το γηγενές στοιχείο θα πρέπει να χάσει τον τίτλο του πολίτου. Τρίτον για ξένα στοιχεία με ποσοστό μικρότερο του 25% ξένου αίματος, που κατοικούν εντός του κράτους, δέχεται τη βαθμιαία αφομοίωσί τους, μέσα στο φυλετικό οργανισμό. Τέταρτον για αλλόφυλα στοιχεία που κατοικούν μέσα στο κράτος ως **μειονότητα,** αν μεν πρόκειται για αμελητέα, ποσοτικά, ομάδα δέχεται την οριστική της αφομοίωσι μέσα στο φυλετικό σώμα (όχι κι όμως πάντα), αν όμως πρόκειται για αρκετά μεγάλη μειονότητα, της αρνείται το δικαίωμα σχέσεων γάμου με γηγενή στοιχεία και την απομονώνει από το φυλετικό οργανισμό, διαχωρίζοντάς την εδαφικά, επαγγελματικά και νομικά.

Η **Γενετική Υγιεινή** αποτελεί εκείνον τον επιστημονικό κλάδο της Βιοπολιτικής, που έχει έναν συγκεκριμένο σκοπό: **να ισχυροποιήσει τα φυλετικά χαρακτηριστικά. Για την επιτυχία αυτού του σκοπού στηρίζεται σε μια συγκεκριμένη προϋπόθεσι: να ξεκαθαρίσει τα φυλετικά χαρακτηριστικά από τις βλαβερές κληρονομικές καταβολές, αναστέλλοντας τη δυνατότητά τους νά μεταβιβασθούν στην επόμενη γενεά. Με δυό λόγια η Γενετική Υγιεινή επεμβαίνει αρνητικά πάνω στο κληρονομικό υπόστρωμα για ν' απομονώσει βαρειές κληρονομικές ασθένειες.** Τέτοιες είναι: 1) Συγγενής ηλιθιότης (μικρόνοιο) 2) Σχιζοφρένεια 3) Κυκλική φρενίτις, 4) Κληρονομική επιληψία, 5) Κληρονομική χορεία του Κάντιγκτον 6) Κληρ. τύφλωσι 7) Κληρ. κωφότης 8) Βαρείες σωματικές κληρ. παραμορφώσεις 9) Βαρύς αλκοολισμός, 10) Αιμοφιλία, 11) Διάφοροι αιμολυτικοί νόσοι κ.ά.

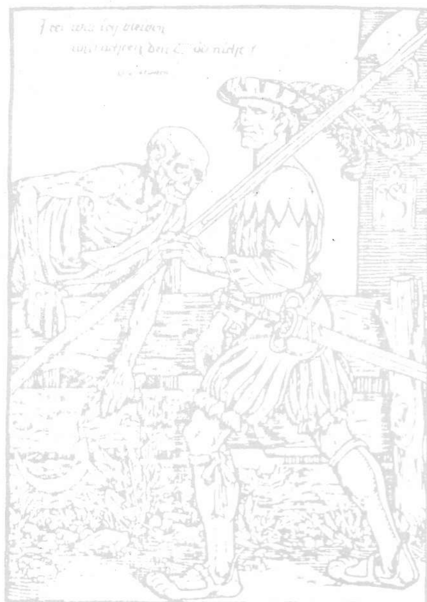
Στις περιπτώσεις αυτές η Γενετική Υγιεινή διαθέτει το μέσον της στειρώσεως, που για να έχει σίγουρα κοινωνικά αποτελέσματα, προϋποθέτει υποχρεωτική

νομική κατοχύρωσι και υψηλή συνειδητοποίηση, από μέρους του λαού.

Η στείρωσι δεν αφαιρεί από το άτομο τη γενετήσιο ορμή, αλλά μόνο την ικανότητα για τεκνοποίησι και αποτελεί το μοναδικό μέσο για υπευθυνότητα απέναντι στις μελλοντικές γενιές. Η Γενετική Υγιεινή δεν επεμβαίνει μόνο στο κληρονομικό υπόστρωμα, αλλά και στο αποτέλεσμα της συλλήψεως. Έτσι αν το παιδί υπάγεται στην κατηγορία των τεράτων ή παρουσιάζει απουσία ψυχικών λειτουργιών, έτσι που νά είναι δυνατή μόνο μια ύπαρξι που θα φυτοζοεί, η Γενετική υγιεινή χρησιμοποιεί το μέσον της ευθανασίας. Πρόκειται βέβαια για περιπτώσεις που ξεφεύγουν από το χώρο των κληρονομικών ασθενειών και οφείλονται σε άλλους λόγους.

Τέλος προτείνεται για τους βιαστές το μέσο του ευνουχισμού. Η **Ευγονία** αποτελεί εκείνον τον επιστημονικό κλάδο της Βιοπολιτικής που έχει έναν συγκεκριμένο σκοπό: **να καλλιεργήσει και αναπτύξει όλα τα δυναμικά φυλετικά χαρακτηριστικά.** Για την επιτυχία αυτού του συγκεκριμένου σκοπού στηρίζεται σε μια προϋπόθεσι: τη διαμόρφωσι του περιβάλλοντος με τη δημιουργία εξωτερικών συνθηκών, που θα είναι κατάλληλες για την απρόσκοπτη ανάπτυξι όλων των χρησίμων φυλετικών ιδιοτήτων. Η ευγονία δεν επεμβαίνει στο κληρονομικό υπόστρωμα όπως η Γεν. Υγιεινή, αλλά διαμορφώνει το εξωτερικό περιβάλλον. Η υιοθέτηση της Ευγονίας ως μέσον της γενικής κρατικής πολιτικής οδηγεί στην **ολοκληρωτική κρατικοποίησι της Υγείας** και οι ιατροί είναι υπεύθυνοι άμεσα απέναντι στο κράτος για την εκπλήρωσι της αποστολής τους. Ο ρόλος της Ευγονίας αρχίζει από την προεμβρυακή ήδη ηλικία και πριν από την τέλεσι του γάμου. Έτσι επιβάλλεται το υποχρεωτικό προγαμιαίο πιστοποιητικό υγείας για να προληφθεί η περίπτωση να μεταβιβασθούν κληρονομικές ασθένειες καθώς και αθεράπευτα αφροδίσια νοσήματα, φυματίωση, λέπρα, αντίθετο «ρέζους» στο αίμα κτλ. ασθένειες δηλ.

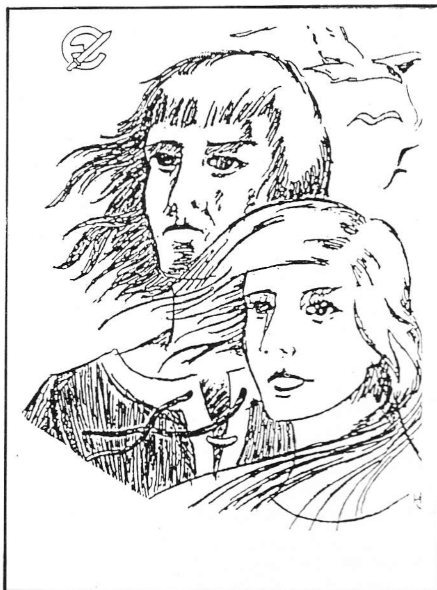

που δεν προσβάλλουν το κληρονομικό υπόστρωμα αλλά μεταβιβάζονται στους απογόνους με την εξωτερική επαφή κατά τον τοκετό. Στην περίπτωση των κληρονομικών ασθενειών απαγορεύεται ο γάμος, εκτός αν γίνουν αποδεκτές οι μέθοδοι της Γενετικής Υγιεινής. Στην περίπτωση όμως των ασθενειών που δεν είναι κληρονομικές, αίρεται η απαγόρευση, όταν διαπιστωθεί ότι έχουν ιαθεί εντελώς. Το ιατρικό απόρρητο του προγαμιαίου πιστοποιητικού υγείας δεν έχει καμμία ισχύ απέναντι στο κράτος, και δημιουργείται ειδικό ποινικό δίκαιο για τις περιπτώσεις παραβάσεώς του. Κατά το δεύτερο στάδιο της εγκυμοσύνης, η Ευγονία παίρνει δρακόντια προφυλακτικά μέτρα για τις εγκυμονούσες γυναίκες. Έτσι η ιατρική τους παρακολούθησι είναι υποχρεωτική και διενεργείται και πάλι με δαπάνες του κράτους. Η εγκυμονούσα γυναίκα απαγορεύεται να εργάζεται. Η νέα μητέρα δικαιούται να εργάζεται μόνο σε ελαφρές εργασίες. Τέλος δημιουργείται ειδικό ποινικό δίκαιο για τις περιπτώσεις που τυχόν παραβιαστούν αυτές οι αρχές. Κατά το τρίτο στάδιο, της παιδοποιίας, η Ευγονία παίρνει μια σειρά από προφυλακτικά μέτρα για το παιδί. Από την παιδική ηλικία απαγορεύει νομικά την εργασία κάτω από οποιαδήποτε μορφή. Η υγεία των παιδιών παρακολουθείται από ειδικούς ιατρούς με δαπάνες του κράτους σύμφωνα με ειδική και συγκεκριμένη νομοθεσία.

Η φυσικοπνευματική ανάπτυξι του παιδιού, με την εισαγωγή της Βιοπολιτικής, φεύγει απο τα χέρια της οικογένειας και περιέρχεται στην αποκλειστική ευθύνη του κράτους. Το μεγάλο όμως έργο της Ευγονίας αρχίζει απ' αυτό το στάδιο και μετά. Από την εφηβική ηλικία ήδη, η ευγονική μέθοδος επιβάλλει μια συγκεκριμένη και σταδιακή επιλεκτική διαδικασία, κατά την οποία γίνεται επιλογή και ταξινόμισι των ατόμων σύμφωνα με τις ικανότητες και τις κλίσεις που διαθέτουν. Επακολουθεί ανάλογος προσανατολισμός τους τόσο στη μορφωτική όσο και στην επαγγελματική εκπαίδευση που παίρνει τ' όνομα του επαγγελματικού προσανατολισμού. Τέλος η Πολυγονία είναι ο επιστημονικός εκείνος κλάδος της Βιοπολιτικής που εξυπηρετεί όλους τους προηγούμενους, δίνοντας το απαραίτητο υλικό υπόστρωμα της εφαρμογής τους και που ταυτόχρονα συνδέει την επιστήμη της Βιοπολιτικής με την επιστήμη της Γεωπολιτικής. Η Πολυγονία επιδιώκει την αύξησι του πληθυσμού, πρωταρχικά με την υψηλή γεννητικότητα. Μ' αυτό τον τρόπο επιδιώκεται, πρώτον η αύξησι των πιθανοτήτων για μια ευρεία και επιτυχημένη επιλεκτική διαδικασία και δεύτερον η μείωσι των πιθανοτήτων δημογραφικής εξαφανίσεως από απρόβλεπτα ιστορικά γεγονότα, όπως είναι ο πόλεμος. Βέβαια η Πολυγονία είναι ο πιο δύσκολος κλάδος της Βιοπολιτικής, γιατί απαιτεί σύνθετους Βιοπολιτικούς, Γεωπολιτικούς και Ψυχολογικούς υπολογισμούς. Είναι άμεση συνάρτησι του κορεσμού ενός γεωγραφικού χώρου, σύμφωνα με τις υπάρχουσες γεωοικονομικές δυνατότητες και ταυτόχρονα των ιστορικοπολιτικών δυνατοτήτων του λαού, με δεδομένες τις γεωοικονομικές του δυνατότητες, ν' αυξήσει το γεωγραφικό του έργο. Με πιο απλά λόγια όταν ένας λαός βρίσκεται σε ιστορική κατάπτωσι, ταυτό-

χρονα υφίσταται και μία πληθυσμιακή κατάρρευσι. Αντίθετα όταν βρίσκεται σε ιστορική άνοδο, δημιουργεί εκείνες τις ιστορικοπολιτικές δυνάμεις που του επιτρέπουν τόσο μιά πληθυσμιακή αύξησι, όσο και μία αύξησι των γεωοικονομικών του δυνατοτήτων.

Τα κυριότερα μέτρα που χρησιμοποιεί η Πολυγονία είναι:

1) Η υποβοήθησι των γάμων σε νεαρά ηλικία με οικονομικά κίνητρα.

2) Η φορολογία των αγάμων από μια ηλικία και πέρα.

3) Η φορολογία των ατέκνων ζευγαριών που είναι ικανά προς τεκνοποίησι.

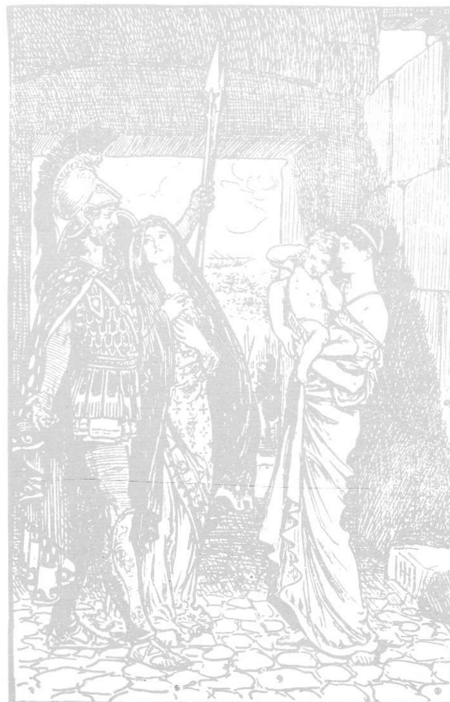
4) Η φορολογία των ζευγαριών εκείνων που κάνουν ένα ή δύο μόνο παιδία αντικαθιστώντας έτσι διαχρονικά μέσα στο λαϊκό σύνολο, μόνο τους εαυτούς τους. Η φορολογία γίνεται τόσο αυστηρότερη όσο ευπορώτερη είναι η οικογένεια, παραμεριζομένου του μέτρου της αναλογικής εισφοράς.

5) Η απαγόρευσι των εκτρώσεων για τις έγγαμες γυναίκες.

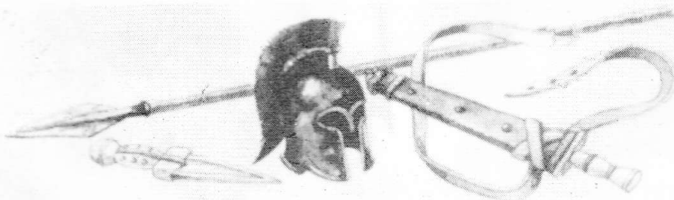
6) Η αυστηρή απαγόρευσι της μεταναστεύσεως, σε ανθρώπινο δυναμικό που είναι υγιές και χρήσιμο.

7) Οι σοβαρές χρηματικές επιδοτήσεις από το τρίτο παιδί και μετά.

8) Η φορολογία όλων των ευπορωτέρων εκείνων ζευγαριών που παραμένουν άτεκνα δικαιολογημένα, ένεκα κεντρικών λόγων, αλλά που δεν υιοθετούν παιδία έκθετα, ορφανά ή άπορα.

Στο σύνολό τους όλοι οι κλάδοι της Βιοπολιτικής συνθέτουν τη μέθοδο εκείνη που εξυπηρετεί την ίδια τη φυλή. Με την εισαγωγή της η Βιοπολιτική, γίνεται ένα όπλο στα χέρια του κράτους, ένα όπλο προασπίσεως του λαού και του ανθρώπου. Όταν μια φυλή δεν θέλει ή είναι ανίκανη να διατηρήσει παραπέρα την ακεραιότητα της κληρονομικής της υποστάσεως, που διεφύλαξε για σειρά γενεών, τότε αυτή καταστρέφεται. και μαζί μ' αυτή εξαλείφεται και μία δυνατότητα εξελίξεως.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΑΠΟ ΤΟΝ Ζ.Μ. ΛΕΠΕΝ

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Κύριε Λεπέν μπορούμε να παντρέψουμε τον εθνικισμό με τον ατλαντισμό;

Ζ.Μ. ΛΕΠΕΝ: *Η Ένωση της Ευρώπης των Εθνών συμπορεύεται με την Ατλαντική Ένωση. Η Ευρώπη όμως πρέπει να διατηρήσει την ταυτότητά της.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Πιστεύετε όμως ότι έτσι δεν θα γίνουμε τα τσιράκια των αμερικάνων;

Ζ.Μ. ΛΕΠΕΝ: *Όχι γιατί η Ευρώπη θα δώσει στον εαυτό της τα μέσα για να γίνει πιο δυνατή και αυτή να βαδίσει μπροστά.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Για σας Ευρώπη ή Δυτικός πολιτισμός είναι το ίδιο πράγμα;

Ζ.Μ. ΛΕΠΕΝ: *Ναι, γιατί ο Ευρωπαϊκός πολιτισμός είναι ο πιο σημαντικός πυρήνας της Δύσης.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Δηλ. η Ιαπωνική κουλτούρα ταυτίζεται με την Ευρωπαϊκή;

Ζ.Μ. ΛΕΠΕΝ: *Οι Ιαπωνικές αρετές των Σαμουράι μοιάζουν πολύ με αυτές των ιπποτών του Ευρωπαϊκού μεσαίωνα που έρχονται σε αντίθεση με τον διεθνισμό.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Γιατί ο σοσιαλισμός για σας είναι διεφθαρμένος;

Ζ.Μ. ΛΕΠΕΝ: *Είναι επιστημονική φαντασία, υλική ουτοπία, ισοπεδωτισμός, προπαντός δε, η πρακτική του εδώ και 100 χρόνια και οι μέθοδοι που χρησιμοποιεί μας δείχνουν ότι έχει μέσα του τυρρανικό σπόρο.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Πως θα μπορέσουμε να προσελκύσουμε τους ψηφοφόρους της αριστεράς, αν δεν βρούμε έστω και ένα σημείο ταύτισης μαζί τους;

Ζ. Μ. ΛΕΠΕΝ: *Πρέπει να μείνουμε πιστοί στον ευατό μας. Να δείξουμε στον λαό της αριστεράς ότι οι πραγματικές αξίες είναι α) η εθνική ανεξαρτησία και β) η ελευθερία και πιο συγκεκριμένα η οικονομική ελευθερία. Η ελεύθερη οικονομία μας φέρνει τον πλούτο. Μπορούμε να μοιράσουμε μόνο την παραγωγή μας. Όσο πιο μεγάλη είναι η τούρτα πιο μεγάλα είναι τα κομμάτια. Πιο μικρή είναι η τούρτα, πιο μικρά κομμάτα θα μοιράσουμε.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Ποιά είναι η προσωπική σας γνώμη για τους αναθεωρητές;

Ζ.Μ. ΛΕΠΕΝ: *Η ίδια η ιστορία είναι μια ατελείωτη αναθεώρηση. Καινούργια γεγονότα, καινούργιες αποδείξεις μας επιτρέπουν να καταλάβουμε καλύτερα τα γεγονότα και το παρελθόν.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Ποιό συγκεκριμένα;

Ζ. Μ. ΛΕΠΕΝ: *Π.χ. οι ανασκαφές στο τάφο του Φιλίππου ΙΙ φέρνουν καινούργιο φως...*

Εκείνη ακριβώς την στιγμή ο κ. Λεπέν αγκαλιάζεται από μια ηλικιωμένη θαυμάστριά του και δεν προφθαίνει να τελειώσει την φράση του, αλλά ούτε και να τον ευχαριστήσουμε για τα λίγα λεπτά που μας διέθεσε.

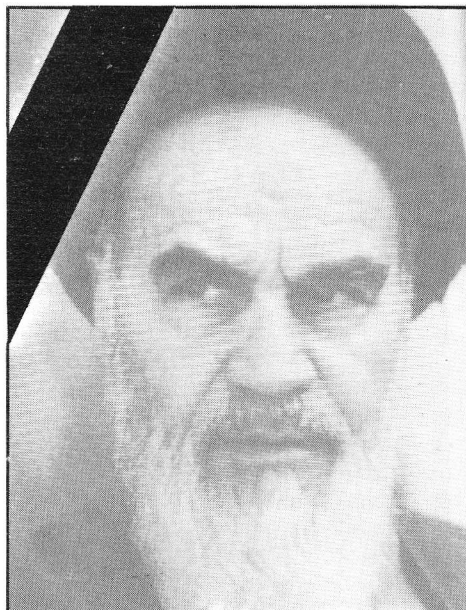

Συνεργάτης του περιοδικού μας ενώ παίρνει συνέντευξη από τον κ. Λεπέν

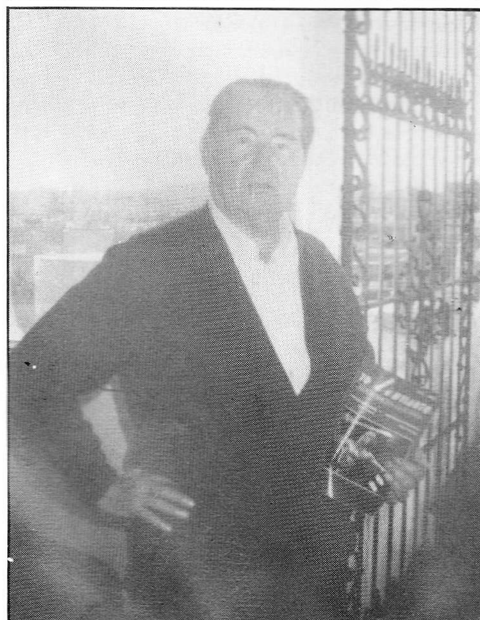
Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΗΓΕΤΗ

Ο θάνατος του πολιτικού και πνευματικού ηγέτη της Ισλαμικής Επαναστάσεως στην Περσία, του Αγιατολάχ Χομεϊνί, ήρθε σε μιά δύσκολη περίοδο για την μετέπειτα πορεία της Επαναστάσεως. Ήρθε σε μία εποχή που όλοι έψαχναν ποιός θ' αντικαταστήσει τον Χομεϊνί, μετά από ένα πιθανό θάνατό του. Ο Χομεϊνί δεν ήταν απλά ένας ΗΓΕΤΗΣ, ήταν ένας Λαϊκός Επαναστάτης ΗΓΕΤΗΣ. Ήταν αυτός που γκρεμοτσάκισε όλα τα ερείσματα των Αμερικανών στην περιοχή. Ήταν αυτός που έγινε στόχος όλων των αντιδραστικών, αυτός που έγινε σύμβολο όλων των Μουσουλμάνων Πατριωτών. Ο Χομεϊνί ήταν ένας ακούραστος πολέμιος της Σιωνιστικής πολιτικής, της καπιταλιστικής αλλοτριώσεως. Όταν του μιλούσαν για «δημοκράτία» αυτός απαντούσε: **«Η "δημοκρατία" είναι για τη Δύση, εμείς δεν την έχουμε ανάγκη».** Ήταν ο ΗΓΕΤΗΣ που σ' ένα κόσμο προσκυνημένων, είχε το θάρρος να λέει: **«Πίσω από τον κομμουνισμό και τον καπιταλισμό κρύβεται ο Διεθνής Σιωνισμός».** Ο Χομεϊνί δεν έγλυψε, ούτε προσκύνησε για μια στιγμή, το κατεστημένο της Γιάλτας. Κράτησε ψηλά τη σημαία της Εθνικής Ανεξαρτησίας στην Περσία, ακόμα και στις πιο δύσκολες στιγμές. Ακόμα και όταν οι Αμερικανοί, έστειλαν τους Ιρακινούς να επιτεθούν εναντίον του...

Λίγοι καταλάβαιναν τον λόγο του, οι περισσότεροι τον μισούσαν ή τον θεωρούσαν ως ένα «τρελόγερο» αυταρχικό «δεσπότη». Μ' αυτό τον τρόπο εξαγόραζαν την βόλεψή τους, έστω ζώντας ως σκλάβοι στα δεσμά του συστήματος. Αλλά ο Αγιατολάχ Χομεϊνί δεν ήταν και ούτε έγινε ποτέ σκλάβος. Έζησε και πέθανε υπερήφανος, αλύγιστος, ασυμβίβαστος, ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ. Άφησε πίσω του μια πνευματική και πολιτική κληρονομιά, πολυτιμότατη για τον Ιρανικό λαό.

Όταν τα σημερινά παιδιά της Περσίας μεγαλώσουν και ρωτήσουν τους γονείς τους, ποιός λευτέρωσε την πατρίδα τους από την ξένη εξάρτηση, θα ακούν μονάχα ένα όνομα: **ΑΓΙΑΤΟΛΑΧ ΧΟΜΕΪΝΙ.**

Ναι, έχουν δίκιο αυτοί που λένε ότι ο Leon Degrelle γνωρίζει πολύ καλά να διακρίνει το αληθινό από το ψεύτικο και τους αξιόλογους χαρακτήρες από τα σκουπίδια.

Ο Λεόν Ντεγκρέλ κρατώντας στα χέρια του το Αντίδοτο, με το πρώτο μέρος της συνεντεύξεώς του.

Η «ένωση» του παλαιού εθνικοσοσιαλισμού με το νέο.

Στο επόμενο τεύχος λοιπόν, θα παρουσιάσουμε το δεύτερο μέρος της συνέντευξης του Ντεγκρέλ προς το Αντίδοτο. Εδώ ο Ντεγκρέλ μας μιλά για τη δεξιά, το ΝΑΤΟ και την ΕΟΚ, αλλά και για τους «θαλάμους αερίων» τον Μαο και τον Τσε Γκεβάρα, όπως δεν τον έχετε δει και διαβάσει ποτέ σας.

Μια συνέντευξη που φυσικά ΜΟΝΟ το Αντίδοτο μπορούσε να σας παρουσιάσει.

ΕΚΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ (ΙΙ) ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ

γράφει ο Χρήστος Σκούρος

Θρησκεία είναι το σύστημα που ρυθμίζει τις σχέσεις του ανθρώπου με το Υπέρτατο Ον, δηλαδή τον Θεό ο οποίος είναι ο κυρίαρχος του ορατού και αοράτου Σύμπαντος και δεν περιορίζεται στα στενά όρια μιας γήϊνης εθνικότητας και του πολιτισμού της. Η υπεργήϊνη και συμπαντική διάσταση του απειροδιάστατου θεού δίνει στα άτομα και στα έθνη την ευχέρεια να επικοινωνήσουν μαζί του με απειράριθμους τρόπους, κι όχι με αυστηρά περιορισμένες συνταγές επικοινωνίας, πράγμα που σημαίνει ότι τα άτομα και τα έθνη έχουν την ευχέρεια να φερουν την θρησκευτική έκφραση στα μέτρα και στην μορφή του δικού τους πολιτισμού. Ως υπεργήϊνη και συμπαντική η θρησκεία δεν αποτελεί γήϊνο πολιτιστικό και πολιτισμικό κίνημα και συνεπώς κάθε έθνος δικαιούται να την περιβάλει με το δικό του πολιτιστικό ένδυμα.

Όμως η τακτική που ακολουθήθηκε και ακολουθείται από τους ιεραπόστολους των διαφόρων θρησκειών πολύ συχνά είναι αντίθετη προς την αρχή της διατηρήσεως των αμιγών εθνικών ιδιαιτεροτήτων. Οι θρησκευτικοί ιεραπόστολοι δεν διέδιδαν μόνο την νέα θρησκεία στα νεοφώτηστα έθνη αλλά τους επέβαλλαν και στοιχεία του πολιτισμού και της ταυτότητας του έθνους προελέυσεως της ιεραποστολής. Πολλοί μεταλαμπαδευτές διαφόρων θρησκείων προχώρησαν μάλιστα και σε εκτεταμένη ή ολοσχερή καταστροφή των πολιτισμών πολλών νεοφωτίστων εθνών και σχεδόν εξαφάνισαν όχι μόνο την εθνική πολιτιστική τους ταυτότητα αλλά και την εθνική τους υπόσταση. Η όλη φιλοσοφία της αλλοτρίωσης εθνικών πολιτισμών στο όνομα μίας νέας οικουμενικής θρησκείας στηρίζεται στην αυθαίρετη αντίληψη, ότι η προηγούμενη εθνική παγανιστική θρησκεία αποτελεί πλήρη πλάνη η ακόμη και δαιμονολατρεία. Ο αυθαίρετος χαρακτηρισμός μιας εθνικής παγανιστικής θρησκείας ως πλάνης και ως δαιμονολατρίας οδηγεί σε ανάλογη αντιμετώπιση των περισσοτέρων γνωρισμάτων και μνημείων του εθνικού πολιτισμού των πιστών της και σε ενδεχόμενη καταστροφή της, παρά την αξία τους. Δεν θα υπεισέλθω σε μεταφυσικά θέματα αλλά πιστεύω ότι οι προχριστιανικές θρησκείες δεν ήσαν δαιμονολατρικές, με εξαίρεση εκείνες που απαιτούσαν ανθρωποθυσίες. Συνεπώς οι εθνικοί πολιτισμοί που αναπτύχθηκαν από έθνη που πίστευαν σε παγανιστικές θρησκείες άδικα υπέστησαν την καταστροφική μανία πολλών ιεραποστόλων και νεοφώτιστων οπαδών του χριστιανισμού. Στις προχριστιανικές θρησκείες, όπως και στον Χριστιανισμό, υπήρχε σαφής διαχωρισμός των εννοιών του αγαθού και του κακού καθώς και σαφής διαχωρισμός μεταξύ αγαθων και κακών αΰλων πνευματικών οντοτήτων. Το μόνο στοιχείο που έλειπε από τα προχριστιανικά παγανιστικά θρησκευτικά συστήματα ήταν η γνώση της ταυτότητας και της φύσεως του υπερτάτου όντος, δηλαδή του Τριαδικού Θεού.

Εξ άλλου οι μεγάλοι μύστες των αρχαίων προχριστιανικών παγανιστικών θρησκείων, με την αρετή τους και την γνώση τους τις οποίες σφυρηλατούσαν με καθημερινούς επίπονους αγώνες, αξιώνονταν να λάβουν μια γεύση της ταυτότητας του απειροτέλειου και απειροδιάστατου Τριαδικού Θεού, ο οποίος ήταν ασύλληπτος από τον νου των κοινών θνητών. Οι μύστες των παγανιστικών θρησκειών λοιπόν, γνώριζαν την ύπαρξη και την έννοια του ενός και μοναδικού Θεού αλλά εσκεμμένα την απέκρυβαν από τους ανώριμους και αμύητους συνανθρώπους τους, οι οποίοι ήσαν ανέτοιμοι για μια τέτοια συνταρακτική αποκάλυψη. Ο λεγόμενος ειδωλολατρικός πολυθεϊσμός ήταν απλώς μια εσκεμμένη απλούστευση και εκλαΐκευση της έννοιας του ασύλληπτου Θεού από τους φωτισμένους μύστες και κατά θεία παραχώρηση και οικονομία αποτελούσε ένα αποδεκτό υποκατάστατο της θρησκευτικής πίστεως των ανώριμων θνητών μέχρι τη στιγμή της ελεύσεως του ίδιου του Θεού στη γη.

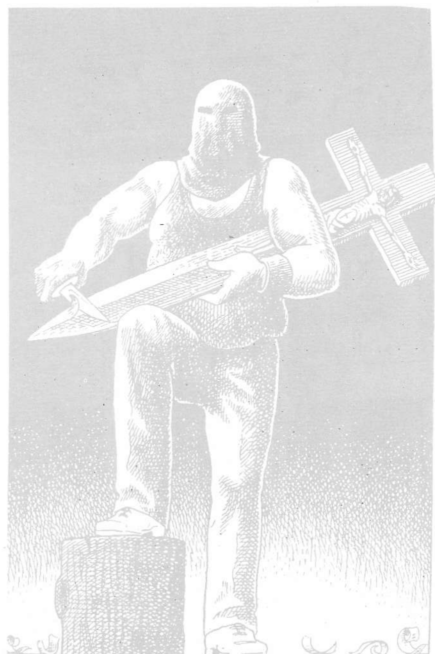
Η μετάβαση των ανθρώπων από τις πολυθεϊστικές θρησκείες στον Χριστιανισμό, δεν έπρεπε να ερμηνευθεί από τους μεταδότες του Χριστιανισμού ως εγκατάλειψη της πλάνης και προσχώρηση σε μιά άσχετη μ' αυτές αλήθεια. Η υποχώρηση των προχριστιανικών ειδωλολατρικών θρησκείων και η παραχώρηση της θέσεως τους στον Χριστιανισμό αποτελούσε απλώς αίσια λήξη της αποστολής τους πάνω στον πλανήτη γή και αλλαγή φρουράς και όχι νίκη του αγαθού πάνω στο κακό όπως πολλοί Χριστιανοί θεολόγοι ισχυρίζονται επίσημα ή ανεπίσημα.

Την ημέρα της γεννήσεως του Ιησού Χριστού, ο ιερέας του Απόλλωνα στο μαντείο των Δελφών, έκανε την καθιερωμένη ζωοθυσία. Με την μαντική του ενορατική διαίσθηση είδε μέσα στα σπλάχνα του θύματος, ένα σημείο που τον πληροφορούσε ότι ο Θεός είχε έλθει πλέον στη γη. Τότε διέκοψη την θυσία, γύρισε προς τους παρισταμένους και είπε: «Σήμερα γεννήθηκα στη γη Ο Θεός, ο οποίος ήλθε για να σώσει τον κόσμο και μετά θα έλθει ο Απόλλωνας για να τον ομορφύνει. Άλλη θυσία δεν θα ξαναγίνει, η αποστολή μου έληξε». Αυτή η τελευταία θυσία στο μαντείο των Δελφών, έμεινε ημιτελής διότι με τον ερχομό του πληρώματος του χρόνου ο αναμενόμενος θεός ήδη ήλθε στην γη και η διατεταγμένη από Εκείνον αποστολή του μαντείου, έληξε αίσια. **Η σύνδεση του μαντείου των Δελφών με τον Ιησού Χριστό αποδεικνύει ότι η αρχαία Ελληνική θρησκεία δεν ήταν δαιμονολατρική όπως θεωρήθηκε από πολλούς Χριστιανούς καταστροφείς μνημείων του αρχαίου Ελληνικού Πολιτισμού.** Μετά από τρισήμισυ αιώνες ο απεσταλμένος του παρεξηγημένου αυτοκράτωρα του Βυζαντίου Ιουλιανού, Ορειβάσιος, του μετέφερε την ακόλουθη απάντηση του μαντείου των Δελφών σε αίτημα του για δόση χρησμού. «Είπατε τώ Βασιλεί: Χαμαί πέσε Δαίδαλος αυλά: ουκέτι Φοίβος έχει καλύβαν ου μάντιδα δάφνην, ου παγάν λαλέουσαν απέσβετο και λάλον ύδωρ...»

Η απάντηση του μαντείου προς τον αυτοκράτορα Ιουλιανόν περιέγραφε την πραγματικήν του κατάσταση τότε χωρίς όμως να δείχνει την πικρία του ηττημένου. Έδειχνε απλώς βαθεία επίγνωση της λήξεως της αποστολής του μαντείου και αφαιρέσεως κάποιας αρμοδιότητας από τον εντολέα του μετά την έλευση του στη γη και τον οποίο προηγουμένως υποκαθιστούσε νόμιμα.

Φθάνουμε στην περίοδο της υρείας διαδόσεως και επικρατήσεως του Χριστιανισμού στον Ελληνικό κόσμο κατά την μεταχριστιανική αρχαιότητα και κυρίως κατά τους πρώτους αιώνες του Βυζαντινού κράτους. Θα απαριθμήσουμε ενδεικτικά μερικές πολιτιστικές καταστροφές και αλλοτριώσεις που διαπράχθηκαν από Χριστιανούς σε βάρος της Εθνικής πολιτιστικής ταυτότητας των Ελλήνων, από τον 4ο αιώνα μ.Χ. μέχρι και την μεσαίωνα.

1ον. Πρωτίστως αυτή καθεαυτή η εθνικοφυλετική ταυτότητα των Ελλήνων έπεσε σε λανθάνουσα κατάσταση και σχεδόν εξαφανίστηκε για πολλούς αιώνες, εξ αιτίας της εσφαλμένης αντιλήψεως μερικών εκφραστών της Χριστιανικής εκκλησίας για την έννοια της ονομασίας «Έλλην»...

Στην εγκυκλοπαίδεια «ΗΛΙΟΣ» στο κεφάλαιο «Έλλην» διαβάζουμε: Από της επικρατήσεως του Χριστιανισμού Έλληνες κυρίως λέγονται οι κάτω της Όθρυος κάτοικοι της Ελλάδος, αλλά η λέξις αποκτά θρησκευτικήν σημασίαν, διότι δι' αυτής εδηλούντο οι Εθνικοί, οι ειδωλολάτραι. Πλην όμως το όνομα Έλλην διά μέσου των αιώνων επέζησαν και κατά τον 12ον μ.Χ. αιώνα, γίνεται κοινότατον μετά δεν την άλωσιν της Κωνσταντινουπόλεως, αν και επισήμως υπό των Τούρκων και του Πατριαρχείου εκαλούντο Ρωμαίοι (Ρωμιοί), όμως ιδίως υπό των λογίων χρησιμοποιείται το Εθνικόν Έλλην». Στην προχριστιανική αρχαιότητα παρά την ύπαρξη πολλών ελληνικών φύλων όλοι οι Έλληνες είχαν συνείδηση της κοινής καταγωγής τους και της ομοεθνίας τους. Οι Έλληνες θεμελίωναν την συνείδηση της κοινής καταγωγής τους στον προϊστορικό μύθο, σύμφωνα με τον οποίον ο Έλλην, γιος του Δευκαλίωνα και της Πύρρας, χαρακτηρίζεται ως ο κοινός γενάρχης όλων των Ελλήνων όντως πατέρας του Δώρου, του Ξούθου και του Αιόλου «εις τους οποίους διένειμε την χώραν, ονομάσας τους κατοίκους Έλληνας, πρότερον καλουμένους Γραικούς» κατά την εγκυκλοπαίδεια «ΗΛΙΟΣ», η οποία αντλεί τις πληροφορίες της από τον αρχαίο Έλληνα συγγραφέα Απολλόδωρο. Ο γενάρχης Έλλην ήταν ο πάππος του Ίωνα και του Αχαιού οι οποίοι ήσαν υιοί του Ξούθου. Ο μύθος του Έλληνα αποδεικνύει ότι η ονομασία Έλλην και

η Ελληνική ιδιότητα ήσαν πλέον έννοιες κατεστημένες στην κοινή συνείδηση όλων των Ελλήνων και η κατάργησή τους η οποία επιβλήθηκε από τον Βυζαντινό Χριστιανικό κλήρο ισοδυναμούσε με εθνικό αποχαρακτηρισμό, με κατάργηση ενός ολόκληρου έθνους, με άρνηση της καταγωγής του και με άρνηση της ιστορικής αλήθειας.

2ον. Ο λανθασμένος τρόπος του εκχριστιανισμού των αρχαίων Ελλήνων επέφερε μερική νόθευση και αλλοτρίωση της Ελληνικής γλώσσας με την εισβολή εβραϊκών κυρίων ονομάτων στο Ελληνικό ονοματολόγιο. Έλληνες Χριστιανοί ελάμβαναν εβραϊκά ονόματα, που ανήκαν σε προσωπικότητες της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης, ξένα προς την εθνική τους γλώσσα.

Κάθε έθνος έχει δικαίωμα να διαφυλάξει την καθαρότητα της γλώσσας του προστατεύοντας το ονοματολόγιο των μελών του από την εισβολή ξενόγλωσσων ονομάτων. Η αποφυγή λήψεως ενός ξενόγλωσσου κύριου ονόματος δεν σημαίνει περιφρόνηση προς το ιστορικό πρόσωπο που το έφερε.

Ο Βυζαντινός Χριστιανικός κλήρος επέβαλε στην Βυζαντινή κρατική εξουσία την υιοθετηση της ονομασίας «Ρωμαίοι» για τον χαρακτηρισμό του Ελληνικής καταγωγής πληθυσμό του Βυζαντινού κράτους, με το επιχείρημα ότι η ονομασία Έλληνες ήταν ειδωλολατρική. Μήπως οι αρχαίοι Ρωμαίοι δεν ήσαν ειδωλολάτρες. Και μάλιστα διώκτες των Χριστιανών προτού εκχριστιανισθούν; Γιατί οι Ρωμαίοι Χριστιανοί κληρικοί δεν υποχρέωσαν τους εκχριστιανισμένους ομοεθνείς τους να αρνηθούν την εθνική τους καταγωγή και την πανάρχαια ονομασία των ειδωλολατρών προγόνων τους; **Μήπως κάποιοι εβραΐζοντες ιερείς ελληνικής ή άγνωστης καταγωγής προσπάθησαν να μεθοδεύσουν τουλάχιστον τον αφελληνισμό των Ελλήνων μέσω του Χριστιανισμού, με πρώτο βήμα την μετονομασία τους σε Ρωμαίους, αφού ο εξεβραϊσμός τους ήταν εκ των πραγμάτων αδύνατος;**

3ον. Ο λανθασμένος τρόπος του εκχριστιανισμού των Ελλήνων επέφερε μερική αλλοτρίωση της εθνικής θρησκευτικής εκφράσεως τους και κατάργηση των εθνικών ιεροτελεστιών τους, μεταβάλλοντας το όλον λατρευτικό σκηνικό.

Τα αγάλματα ως θρησκευτική και εξωθρησκευτική τέχνη των Ελλήνων καταργήθηκαν καταστρφεόμενα με αδικαιολόγητο μίσος και μανία από ανεύθυνα άτομα. Η αρχιτεκτονική των ναών μεταβλήθηκε, χωρίς ωστόσο μια τέτοια μεταβολή να ήταν απαραίτητη, διότι η απειροδιάστατη φύση του απειροτέλειου Τριαδικού Θεού είναι δεκτική οποιουδήποτε αρχιτεκτονικού κοσμολογικού συμβολισμού. Η αρχιτεκτονική του ναού δεν επηρεάζει την προσωπική σχέση μεταξύ Θεού και ανθρώπων και κακώς η νέα θρησκεία καταργησε τους ναούς της παλαιάς θρησκείας. Το πείραμα της μετατροπής του Παρθενώνα της Ακροπόλεως των Αθηνών σε ναό της Θεοτόκου Μαρίας ήταν μια επιτυχημένη και ελληνοπρεπής έμπνευση ελληνοφρόνων Ελλήνων κληρικών της Βυζαντινής περιόδου και έπρεπε να συνεχισθεί και να επαναληφθεί και σε άλλους αρχαίους Ελληνικούς ναούς ή με την οικοδόμηση και άλλων Χριστιανικών Ναών αρχαίου Ελληνικού ρυθμού.

Αν οι κήρυκες του Χριστιανισμού είχαν την ελαστικότητα και την κατανόηση να ανέχονται τα εξωτερικά γνωρίσματα της λατρευτικής εκφράσεως της παλαιάς θρησκείας των νεοφωτίστων εθνών, ο Χριστιανισμός δεν θα αντιμετωπιζόταν ως κίνημα που θίγει την εθνική πολιτιστική ταυτότητα και θα γινόταν δεκτός πιο πρόθυμα.

4ον. Ένας άλλος τρόπος πολιτιστικής αλλοτριώσεως του αρχαίου Ελληνικού κόσμου από τον Χριστιανικό ανθρώπινο παράγοντα, ήταν η αυθαίρετη κατάργηση ωραίων Ελληνικών προχριστιανικών συμβολικών και τελετουργικών εθίμων, με την αιτιολογία ότι αυτά ήσαν ειδωλολατρικά. Ο αυτοκράτορας Θεοδόσιος ο Α΄

του Βυζαντίου, ο οποίος έζησε μεταξύ των ετών 346-395 μ.Χ., κατήργησε τους Ολυμπιακούς αγώνες, των οποίων η πανελλήνια σημασία θα μπορούσε να αναβαθμισθεί σε πανανθρώπινη αν αξιοποιείτο κατάλληλα, για την καλλιέργεια συνειδήσεως ειρηνικής συνυπάρξεως όλων των εθνοτήτων του τότε πολυεθνικού Ρωμαϊκού κράτους.

Η κατάργηση των Ολυμπιακών αγώνων οδήγησε αλυσειδωτά στην καταστροφή αξιόλογων πολιτιστικών μνημείων όχι μόνον του Ελληνικού αλλά και του λοιπού. Προχριστιανικού κόσμου. Συνοπτικά και κατατοπιστικά, η εγκυκλοπαίδεια «ΗΛΙΟΣ» μας πληροφορεί: Ο Μέγας Θεοδόσιος «επίσης εστράφη εναντίον των επιμενόντων εις την αρχαιοελληνικήν λατρείαν, προέβη δε μεταξύ αλλων και εις την κατάργησιν των Ολυμπιακών αγώνων, ως υποθαλπόντων την λατρείαν ταύτην. Οι φανατικοί Χριστιανοί, αναθαρρήσαντες από την στάσιν αυτήν του αυτοκράτορος, προέβησαν εις την κατεδάφισιν πολλών αρχαίων ναών. Μεταξύ άλλων κατεστράφη τότε ο εν Αλεξανδρεία περίφημος ναός του Σεράπιδος, ο εν Απαμεία περικαλής ναός του Διός και πολλοί άλλοι».

Τέλος πάντων, ο γέγονε, γέγονε. Οι άνθρωποι διαπράττουν σφάλματα. Το θέμα είναι ότι τα σφάλματα δεν πρέπει να επαναλαμβάνονται. Δεν μπορούμε να κρίνουμε ανεπιεικώς τις ανθρώπινες πράξεις της περιόδου της μεταχριστιανικής αρχαιότητας με τα μέτρα της δικής μας εποχής, διότι δεν γνωρίζουμε και τις πραγματικές συνθήκες μακρυνών εποχών του παρελθόντος, κατά τις οποίες η έλλειψη τεχνολογίας, όπως την εννοούμε σήμερα, και η αδυναμία διαρκούς και άμεσης επικοινωνίας εμπόδιζαν τον έελγχο των πράξεων του όχλου. Με το πέρασμα των αιώνων στις κοινωνίες των εκχριστιανισμένων εθνών της Ευρώπης, κάποια λάθη των πρώτων Χριστιανών του παρελθοντος αναγνωρίσθηκαν ως ληπηρό αποτέλεσμα κάποιας κεκτημένης ταχύτητας και διορθώθηκαν στα μέτρα του δυνατού. Στοιχεία του προχριστιανικού Πολιτισμού των Χριστιανών εθνών της Ευρώπης, άρχισαν δειλά δειλά να επανεμφανίζονται και να συνυπάρχουν με τα μεταχριστιανικά πολιτιστικά στοιχεία.

Συνεχίζεται

ΜΙΑ ΑΠΟΨΗ ΑΠΟ ΤΗΝ «ΑΛΛΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΛΟΦΟΥ»

Οι αρχαιολογικές ανακαλύψεις και οι ερμηνείες (ιστορικές, εθνολογικές, ανθρωπολογικές, αστρονομικές) των τελευταίων δεκαετιών (Πουλιανός, Μερτζ, Μπερλιτζ, Πασσάς, Χασάπης, Σεράμ, Θεοχάρης κ.ά.), η μελέτη των Ορφικών ύμνων[1] και η ταυτόχρονη σπουδή στα αστείρευτα αρχαία ιστορικά κείμενα (Ησίοδος, Διόδωρος ο Σικελιώτης, Στράβων κλπ.) εξακόντισαν την ελληνική ιστορία στο απώτατο παρελθόν και κατέστησαν γεγονός αναμφισβήτητο – παρά τις όποιες αντιδράσεις των Διεθνών καθηγητικών κατεστημένων – το αυτόχθον της ελληνικής φυλής. Ας θυμίσουμε επίσης τις λυσσαλέες αντιδράσεις – χωρίς βέβαια αποτελέσματα – που υφίσταντο οι Σλήμαν και Έβανς όταν με τις ανακαλύψεις τους απέδειξαν ότι η αρχή της Ελληνικής Ιστορίας ήταν πολύ πέραν του 776 π.Χ.

Πρέπει πάντως να τονίσουμε ότι και στο παρελθόν βρέθηκαν άντρες που προσπάθησαν να αντισταθούν σ' αυτό το μόνιμο ανθελληνικό μένος των εκάστοτε Διεθνών αλλά και ντόπιων καθηγητών και ψευδοεπιστημονικών κατεστημένων. Άντρες του αναστήματος ενός Τσίλερ, Λάσκυ, Γκαίτε, Σίλλερ, Σέλλεϋ, Βύρωνος, Νίτσε, Χαϊντεγκερ.

Όλη η Ελληνική προϊστορία αλλά και η παγκόσμια, πρέπει σιγά-σιγά να αναθεωρείται, διότι όσο και να αντιδρούν τα απανταχού κατεστημένα ο χρόνος κυλά σε βάρος τους. Κάποτε η Ελληνική ιστορία έφτανε μετά βίας μέχρι το 776 π.Χ. τώρα πλέον φτάνει κατ' ελάχιστον μέχρι το 5.000 π.Χ.[2] Ενδεικτικά αναφέρουμε μερικά παραδείγματα που ανασκευάζουν εκ βάθρων την καθιερωμένη «σχολική» θα λέγαμε άποψη.

Χαρακτηριστικές αποδείξεις της διεισδύσεως των Αρχαιοελλήνων σ' όλο τον κόσμο είναι η εκστρατεία του Ηρακλή και πέρα από τις Ηράκλειες στήλες, δηλαδή μέσα στον Ατλαντικό αλλά και προς βορρά, μέχρι την κεντρική Γαλλία (όπως αναφέρει ο Στράβων, Διόδωρος ο Σικελιώτης, Διονύσιος ο Αλικαρνασσεύς κ.ά.) Επίσης ο διάπλους του Ατλαντικού υπό των Αργοναυτών, οι οποίοι δια των εκβολών του Ρίο ντε Λα Πλάτα (όπου βρέθηκαν το 1978 Ελληνικοί αρχαίοι αμφορείς του 5ου π.Χ. αιώνα, στα σύνορα Ουρουγουάης - Βραζιλίας), έφτασαν μέχρι τις Άνδεις, όπως όπως πιστοποιούν τα κείμενα των Ορφικών, του Απολλωνίου του Ρόδιου, ίσως δε και στον Ειρηνικό, αφού στη γλώσσα των κατοίκων της Χαβάης σώθηκαν αυτούσιες Ελληνικές λέξεις. Οι Αργοναύτες δηλαδή, δεν έφτασαν στον Εύξεινο Πόντο αλλά στη Ν. Αμερική προσπαθώντας να ανιχνεύσουν και να κατακτήσουν χρυσό που υπήρχε εκεί σε αφθονία. (Το αποδεικνύει και η Ε. Μερτζ, μελετώντας τα Αργοναυτικά του Απολλωνίου του Ρόδιου - βιβλίο 3 στίχοι 1192-1198 - με ατράνταχτες μετεωρολογικές, αστρονομικές και γεωγραφικές διαπιστώσεις: Βλέπε τα βιβλία της Μέρτζ, ««WINE DARK SEA», Σικάγο 1965 και «Ατλαντίς», Σικάγο 1974, Τ. Μπέρλιντζ: «Μυστήρια από ξεχασμένους κόσμους» όπου έχει μεταφραστές στα Ελληνικά, εκδόσεις ΩΡΟΡΑ). Στην Ν. Αμερική μάλιστα αλλά και στις Ηνωμένες Πολιτείες έχουν βρεθεί αρχαία αντικείμενα. Ειδικότερα στην Ν. Αμερική διασώζονται και στις μέρες μας ακόμα πολλά αρχαιοελληνικά τοπωνύμια, πόλεις ολόκληρες με αρχαία Ελληνικά ονόματα (Βλέπε: Ι. ΠΑΣΣΑ; «Η Ελληνική Προϊστορία», Εκδόσεις Εγκ. Ήλιος, σελ. 167-173).

Οι αφίξεις - διεισδύσεις των Ελλήνων στην Αμερική δεν ήταν μιά αλλά πολλές και ίσως έτσι ερμηνεύονται και τα μυστήρια που καλύπτουν τα αγάλματα των νησιών Πάσχα. Ακόμη και η πολύχρονη θαλάσσια περιπέτεια του Οδυσσέα ανασκευάζεται ολοκληρωτικά κάτω από το φως των Ορφικών ύμνων των ερμηνειών της Μερτζ, Μπέρλιντζ, Σέραμ «Θεοί, τάφοι και Σοφοί» και των νέων εκδόσεων της εγκυκλοπαίδειας «Ήλιου» (όπου εκεί παρατίθεται και μιά αχανής βιβλιογραφία γι' αυτά τα θέματα, σύγχρονων αλλά και σπάνιων ξεχασμένων βιβλίων). Οι συμπληγάδες πέτρες, ο ποταμός Θερμόδοντος, η περιοχή του Κρόνιου, η Σκύλλα και η Χάρυβδη το βασίλειο των Φαιάκων, τα πτηνά Αρπυίες δεν βρίσκονταν κάπου στη Μεσόγειο ή στον Εύξεινο πόντο αλλά στην Αμερική. Όπως επίσης και η Κολχίδα των Αργοναυτών, δεν βρισκόταν στον Εύξεινο Πόντο αλλά στην Β. Αργεντινή. Στο σημείο αυτό πρέπει να αναφέρουμε ότι η πιο έγκυρη πηγή είναι τα Αργοναυτικά του Απολλωνίου του Ρόδιου (έκδοση Οξφόρδης 1961 του Χέρμαν Φράνκελ) και όχι τόσο τα Αργοναυτικά του Ορφέως, διότι όπως είναι γνωστό έχουν υποστεί αλλοιώσεις και από την εποχή του Πεισίστρατου ακόμη – όπου έγινε η πρώτη προσπάθεια συγκρότησης των Ορφικών ύμνων – αλλά κυρίως την εποχή του μεσαίωνα που τόσο διώχθηκε το Ελληνικό

πνεύμα από τον παπικό σκοταδισμό (ατμόσφαιρα που έχει μεταφερθεί πετυχημένα από τον Ιταλό λόγιο Ουμπέρτο Έκο στο βιβλίο του «Το Όνομα του Ρόδου»· η μεταφορά μάλιστα στην οθόνη του αξιόλογου αυτού έργου – όπου και εκεί αποδόθηκε η λυσσαλέα επίθεση του μαύρου μεσαιωνικού σκοταδισμού κατά τον αρχαιοελληνικού - αριστοτελικού πνεύματος – ούτε καν προτάθηκε για Όσκαρ).

Πρέπει μάλιστα να σημειώσουμε για άλλη μια φορά ότι συνέχεια η αρχαιολογική σκαπάνη, φέρνει στο φως εκατοντάδες αρχαιολογικά αντικείμενα σε όλη την Αμερική (όπως η περίφημη Πλάκα Εκένικ, που είναι μια πανάρχαιη Ελληνική πυξίδα και τα οποία χαρακτηρίστηκαν Αιγειακά, αλλά κατά ένα περίεργο τρόπο εξαφανίστηκαν ή καταστράφηκαν.

Στο βιβλίο Αληθινή Προϊστορία σελ. 158 διαβάζουμε μεταξύ των άλλων και τα εξής καταπληκτικά: «...εις την δωδεκάτην επετηρίδα του 1890 του γραφείου της Αμερικανικής εθνολογίας SMITHSONION – γνωστής με το όνομα επετηρίς Θωμά (THE THOMAS REPORT) – το βιβλίο υπήρχε και υπάρχει και σήμερον (1981) και εις την Εθνικήν Βιβλιοθήκην των Αθηνών υπάρχουν εικόνες μεγάλου αριθμού αρχαίων ερειπίων που κάποτε υπήρχαν εις την Αμερικήν και που είναι αρχαίας Ελληνικής προελεύσεως και επιδράσεως, όπως και εξόχου ενδιαφέροντος εικόνες για τους λευκούς «Αϊνού» της Ιαπωνίας.

Δυστυχώς τα αρχαία αυτά ερείπια δεν υπάρχουν πλέον, διότι κατά τα καταγγελλόμενα υπό της Μερτζ, εξηφανίσθησαν και κατεστράφησαν υπό των νεοτέρων Αμερικανών εθνολόγων, οι οποίοι επιδιώκουν δι᾽ αυτών των μεθόδων, του αφανισμού των παλαιών αποδείξεων, να παρουσιάσουν ως νεώτερον και αυτόχθονα τον Αμερικανικόν λαόν και πολιτισμόν».

Όταν μάλιστα έγιναν ανεξάρτητο κράτος οι Η.Π.Α. και ήταν ακόμα πολύ νωπές οι αρχαιοελληνικές επιδράσεις στη χαώδη αυτή ήπειρο στον πνευματικό και αρχιτεκτονικό τομέα, (επίδραση που συνεχίστηκε μέχρι και τον 19ο αιώνα) όλοι θέλησαν – για να απαγκιστρωθούν ταυτόχρονα απ᾽ το Αγγλικό παρελθόν – να κάνουν επίσημη γλώσσα την Ελληνική. Όλοι εκτός από ελάχιστους πολιτικούς και σκοτεινούς μεγαλέμπορους, οι οποίοι κατάφεραν και έπεισαν ένα σύνολο βουλευτών να τους ακολουθήσουν. Έτσι, όταν το αμερικάνικο Κονγκρέσσο, εψήφισε για την καθιέρωση της γλώσσας που θα εχρησιμοποιείτο στη χώρα αυτή, η αγγλική γλώσσα προηγήθη με διαφορά μιας μόνο ψήφου...

Γ.Π.Π.

1. Οι Ορφικοί δεν συνιστούν σαν περιεχόμενο μόνο ένα ιστορικό γεγονός, αλλά περιέχουν και μιά λατρεία και μια θρησκεία. Οι Ορφικοί ήταν οι πρώτοι επιστήμονες αστρονόμοι του κόσμου, που οι μελέτες τους σήμερα όχι μόνο μας εκπλήσσουν αλλά και κλυδωνίζουν την επικρατούσα άποψη για τον Κοπέρνικο. Οι Ορφικοί γνώριζαν ότι η γη είναι σφαιρική και ότι το κέντρο του σύμπαντος είναι ο ήλιος. Έκαναν τις παρατηρήσεις τους μάλιστα και για φαινόμενα που έλαβαν χώρα και πριν το 3.600 π.Χ.

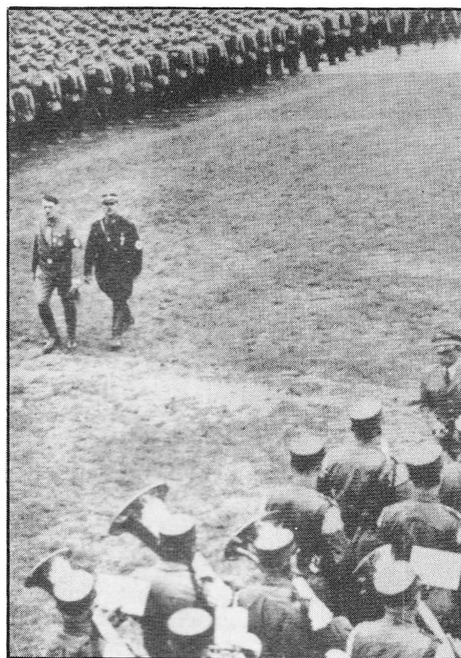
2. Βλέπε Α. Πουλιανού «Η καταγωγή των Ελλήνων», Αθήνα 1968 και Ξ. Λίβα «Αιγηίς», Αθήνα 1966.

Ο ΕΡΝΣΤ ΡΑΙΜ ΚΑΙ Η «ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ»

Το βράδυ της 30ης Ιουνίου 1934, βρίσκει τις τελευταίες στιγμές του δράματος σε πλήρη εξέλιξι. Οι ηγήτορες των S.A. οι Σμιτ, Έρνστ και Ραίμ έχουν εκτελεστεί. Η «Νύχτα των μεγάλων μαχαιριών» ανοίγει τη δική της σελίδα μέσα στην ιστορία. Την ίδια μέρα ο Χίτλερ από την έδρα του κόμματος εξέδωσε το ακόλουθο διάταγμα: «Απεμάκρυνα σήμερα τον επιτελάρχη Ραιμ από τη θέση του και τον διέγραψα από το κόμμα και τα S.A. Την θέση του παίρνει ο Λούτσε. Ηγήτορες και άνδρες των S.A. οι οποίοι δεν θα υπακούσουν στις διαταγές του ή θα ενεργήσουν αντίθετα από αυτές, θα διαγραφούν από τα S.A. και από το κόμμα και ενδεχομένως θα συλληφθούν και θα καταδικαστούν». Πώς φτάσαμε όμως στην «Νύχτα των μεγάλων μαχαιριών;»

Ανεβαίνοντας στην εξουσία στις αρχές του 1933 ο Χίτλερ, νικώντας «προσωρινά» τα εμπόδια του αστικού κράτους, δεν ήταν ο απόλυτα κυρίαρχος της εξουσίας **Είχε μπροστά του αγέρωχους τους Γιούνκερς, τους βιομήχανους, τους εντολοδόχους πολιτικούς της αστικής τάξεως, τον στρατάρχη Χίντενμπουργκ, εκφραστή ότι πιο σάπιου και αντιδραστικού υπήρχε στη Γερμανική κοινωνία.** Τα φέουδα της αστικής κοινωνίας, **η οικονομία και κυρίως ο στρατός,** αποτελούν για τους Ε.Σ. ένα σοβαρότατο εμπόδιο για την άσκηση της πολιτικής τους. Παίρνοντας την εξουσία οι Ε.Σ. έπρεπε να εφαρμόσουν το πολιτικό τους πρόγραμμα και κύρια το **σοσιαλιστικό τους πρόγραμμα,** για τ' οποίο τους είχε ψηφίσει ο λαός και οι προλεταριακές μάζες. Και από εδώ αρχίζουν τα προβλήματα. Πρώτον το κόμμα δεν ήταν ακόμη έτοιμο να προχωρήσει στη **«Δεύτερη επανάσταση»,** δεύτερον μέσα στο NSDAP δημιουργούνται ορισμένες φραξιονιστικές καταστάσεις.

Από τη μία οι «συντηρητικοί» πατριώτες σαν τον Γκαίρινγκ, και Ρόζενμπεργκ, από την άλλη Γκαίμπελς, Ραίμ και Έρνστ. Ο Χίτλερ βρισκόταν ανάμεσα σ' αυτές τις δύο «ομάδες». Τους πρώτους τους χρειαζόταν και γιατί πρόσφεραν πολλά στον αγώνα, αλλά κυρίως διότι είχανε κάποιες προσβάσεις στην αστική τάξη και το κεφάλαιο, μια κι αυτή την εποχή ο Χίτλερ δεν μπορούσε να έρθει σ' απευθείας σύγκρουση μαζί του. Τους δεύτερους διότι τον εξέφραζαν ιδεολογικά, καθώς και ο Ραιμ και ο Χίτλερ είχαν πεταχτεί σαν σκουπίδια από τους αστικούς κύ-

ΤΟΤΕ ΜΑΖΙ... ΟΛΑ ΚΑΛΑ

κλους, για τους οποίους δεν είχαν ποτέ καμμία συμπάθεια. Ο Χίτλερ στις 6 Ιουλίου 1933 βρίσκεται στη μέση λέγοντας: «Η επανάσταση δεν είναι μόνιμη κατάσταση πραγμάτων και δεν πρέπει να επιτρέψουμε να εξελιχθεί σε κάτι τέτοιο. **Το ρεύμα της Επαναστάσεως που έχει εξαπολυθεί πρέπει να διοχετευθεί μέσα στο σίγουρο κανάλι της Ιστορίας.** Γι' αυτό το λόγο δεν πρέπει να διώξουμε έναν επιχειρηματία αν είναι καλός επιχειρηματίας, έστω κι αν δεν είναι Ε.Σ. Και ακόμη ειδικώτερα, αν ο Ε.Σ. που θα καταλάβει τη θέση του δεν έχει ιδέα από επιχειρήσεις. Μοναδικό κριτήριο στις επιχειρήσεις πρέπει να είναι η ικανότητα. Η ιστορία δεν θα μας κρίνει αν διώξαμε ή φυλακίσαμε μεγάλο αριθμό οικονομολόγων αλλά αν καταφέραμε να έχουμε παραγωγή έργου. **Οι ιδέες του προγράμματός μας δεν μας υποχρεώνουν να ενεργήσουμε ως ανόητοι και να καταστρέψουμε τα πάντα, αλλά να πραγματοποιήσουμε τη σκέψη μας με προσοχή και φρόνηση.** Η πολιτική δύναμη θα γίνει ασφαλέστερη συν τω χρόνω, αν την στηρίξουμε σε στέρεο οικονομικό υπόβαθρο». Κατ' αυτό τον τρόπο όλοι είναι ευ-

χαριστημένοι, οι «δεξιοί» διότι δεν στηλιτεύεται η ιδιωτική οικονομία, οι «αριστεροί» διότι συνιστά **υπομονή** και υπευθυνότητα!!

Ο Ραιμ όμως βιάζεται, βιάζεται υπερβολικά. Σ' ένα άρθρο του τον Ιούνιο του 1933 διακήρυσσε. «Κερδήθηκε κιόλας μια νίκη στο δρόμο της Γερμανικής Επαναστάσεως. Τα S.A. και τα SS που σηκώνουν την μεγάλη ευθύνη αφού αυτά έθεσαν σε κίνηση τη Γερμανική Επανάστασι, δεν θα επιτρέψουν να προδοθεί μεσοστρατής. Αν οι Φιλισταίοι νομίζουν ότι η εθνική επανάσταση κράτησε πάρα πολύ, τότε είναι καιρός να σταματήσει η εθνική επανάσταση **και ν' αρχίσει η σοσιαλιστική.**

Εμείς θα συνεχίσουμε τον αγώνα μας, μ' αυτούς ή χωρίς αυτούς στην ανάγκη κι **εναντίον τους.** Εμείς είμαστε οι εγγυητές για την ολοκλήρωση της Γερμανικής Επαναστάσεως». Αυτοί οι λόγοι συγκλονίζουν το κατεστημένο μ' αποτέλεσμα ο Χίτλερ να προσπαθεί να καλύψει συνεχώς τον Ραίμ απ' τις ραδιουργίες του στρατού. Ο Χίτλερ εκδήλωσε την εκτίμησή του προ τον Ραιμ, μ' ένα γράμμα που δημοσιεύτηκε στον «Λαϊκό Παρατηρητή» στις 2 Ιανουαρίου 1934. Το γράμμα έλεγε: «Αγαπητέ μου Ραιμ, αισθανομαι την υποχρέωση να σ' ευχαριστήσω για τις ανεκτίμητες υπηρεσίες που προσέφερες στο Ε.Σ. κόμμα και στον Γερμανικό λαό και σε διαβεβαιώ ότι ευγνωμονώ τη μοίρα μου γιατι μπορώ ν' αποκαλώ άνδρες σαν κι εσένα φίλους μου και συναγωνιστές μου. Με ειλικρινή φιλία κι ευγνώμονα εκτίμηση δικός σου, Αδόλφος Χίτλερ». Δίπλα στον Ραιμ βρίσκεται κι ένας ορκισμένος εχθρός των συντηρητικών, ο Γκαίμπελς. Γράφει στο ημερολογιό του με ημερομηνία 18 Απριλίου 1933: «Όλοι οι άνθρωποι του λαοΰ μιλάνε για μια δεύτερη επανάσταση που πρέπει να επέλθει. Τούτο σημαίνει ότι η πρώτη επανάσταση δεν τελείωσε ακόμη. **Τώρα πρέπει να κανονίσουμε τους λογαριασμούς μας με την αντίδραση. Η επανάσταση δεν θα σταματήσει πουθενά».** Μόνο στο άκουσμα της Δευτέρας Επαναστάσεως, ο στρατός και η ολιγαρχία αντιδρούν. Φοβούνται ότι δεν μπορούν να τιθασεύσουν το NSDAP. Και πράγματι έτσι ήταν. Κατηγορούν τον Χίτλερ ότι καλύπτει πολιτικά τον Ραιμ και τους «αλήτες» του. Παράλληλα η «δεξιά» πτέρυγα του κόμματος θέλει να εξασθενίσει τη θέση του Ραιμ μέσα στο κόμμα, συκοφαντώντας τον συνέχεια στον Χίτλερ. Ο τελευταίος όμως δεν αλλάζει σε τίποτα την στάση του. Ζητά μόνο από τον Ράιμ ψυχραιμία, όχι ακρότητες... και υπομονή. Αντί αυτού ο Ράιμ προκαλεί συνέχεια το κατεστημένο. Τον Αύγουστο του 1933 ο Ράιμ δηλώνει: «Ακόμη και σήμερα εξακολουθούν να υπάρχουν σ' επίσημες θέσεις άνθρωποι που δεν έχουν ιδέα για το πνεύμα της επαναστάσεως και του Ε.Σ. Πρέπει αδίστακτα ν' απαλλαγούμε από αυτούς αν τολμήσουν να εφαρμόσουν τις αντιδραστικές ιδέες τους». Τον Νοέμβριο του 1933 μιλώντας σε συγκέντρωση 15.000 υπαξιωματικών των S.A. στο Σποτπαλάστ του Βερολίνου λέει: «Πολλές φωνές υψώθηκαν από τις μεσαίες τάξεις και ισχυρίζονται ότι τα S.A. δεν έχουν πια λόγο υπάρξεως. Οι κύριοι αυτοί σφάλλουν σοβαρά. **Θα ξερριζώσουμε το παλιό γραφειοκρατικό πνεύμα των μικροαστών μ' ευγένεια, αλλά και χωρις ευγένεια αν δεν γίνεται αλλιώς».** Οι συναινετικές διαδικασίες που προχωρεί ο Χίτλερ, **κρίνονται κακώς από τον Ράιμ ως οπισθοχώρηση.** Δηλώνει στους πιστούς συνεργάτες του: «Πόσο εκφυλίζεται ο Αδόλφος. Αγόρασε και μαύρη θελάδα. Μας προδίδει όλους. Βλέπει μόνο τους αντιδραστικούς και δεν έχει πια εμπιστοσύνη στους παλιούς φίλους του». Αυτές οι λάθος πολιτικές εκτιμήσεις του Ραιμ, τον οδήγησαν σε μεγάλα σφάλματα. Στις 18 Απριλίου 1934 ο Ραιμ δίνει συνέντευξη τύπου για το διπλωματικό σώμα και τους ξένους ανταποκριτές. Σε μιά κατάμεστη αίθουσα ο Ραιμ ρητορεύει: «**...Αυτό που κάναμε δεν είναι απλώς μια εθνικιστική επανάσταση, αλλά μια Ε.Σ. Επανάσταση, και η έμφαση βρίσκεται στη λέξη «σοσιαλιστική». Αντιδραστικοί και μπουρζουάδες**

Walter Stennes, δολοφονήθηκε στις 10 Ιουνίου 1934. Γιατί;

κονφορμιστές ξερνάμε όταν σας αναλογιζόμαστε. Τα S.A. είναι η Ε.Σ. Επανάσταση...» Ο Ραιμ μέσα στην απελπισία του πέφτει στις παγίδες της Γαλλικής διπλωματίας, που μέσω του Γάλλου πρέσβη, Πονσέ, προσεγγίζει τον Ραιμ και του δηλώνει την υποστήριξή της. Η 30η Ιουνίου είναι πλέον θέμα χρόνου. **Δεν είναι ιστορικά σίγουρο ότι ο Ραιμ και τα S.A. ετοίμαζαν πραξικόπημα κατά του Χίτλερ.**

Κι αυτό γιατί όταν συνελήφθηκε ο υπαρχηγός του Ράιμ, ο Καρλ Έρνστ, αρχηγός των S.A. Βερολίνου, νόμιζε ότι οι μοναρχικοί έκαναν πραξικόπημα για να ρίξουν τον Χίτλερ. Εξηγήσεις κανένας δεν του έδωσε, ούτε ο κουμπάρος του Γκαίρινγκ. Σημείωση: ο Έρνστ δολοφονήθηκε την ίδια ημέρα που παντρεύτηκε με κουμπάρο τον Γκαίρινγκ.

Τον συνέλαβαν την ώρα που πήγαινε γαμήλιο ταξίδι! Την ώρα που τον εκτελούσαν φώναξε: «Χάϊλ Χίτλερ»!!! Δεν είχε ιδέα για το τι συνέβαινε εκείνες τις ώρες. Ο Χίτλερ αργότερα θα πει για τον Ραιμ: «Τον πληροφόρησα ότι είχα σχηματίσει την εντύπιση από πάμπολλες φήμες και αναφορές παλιών και πιστών μελών του κόμματος, καθώς και από ηγετικά στελέχη των S.A. ότι διάφορα ασυνείδητα στοιχεία προπαρασκεύαζαν μπολσεβικική επανάσταση σ' όλη την επικράτεια, που μόνο ανυπολόγιστη συμφορά θα προκαλούσε στη Γερμανία. Τον ικέτευσα για τελευταία φορά να εγκαταλείψει αυτή την παραφροσύνη και να ρίξει το κύρος του για να προλάβει μια εξέλιξι που θα οδηγούσε αναπόφευκτα στην καταστροφή». **Ο Ραιμ δυστυχώς ενώ ήταν Επαναστάτης δεν είχε πολιτική σκέψη.** Έσκαψε με λίγα λόγια μόνος του τον τάφο του. Η «Νύχτα των Μεγάλων μαχαιριών» ενώ είχε πάνω από χίλια θύματα», ελάχιστοι ήταν οι νεκροί S.A. Κάπου 80! Οι υπόλοιποι τί ήταν; **Επίλεκτα μέλη της Γερμανικής μπουρζουαζίας και του καπιταλισμού. Έτσι η αστική τάξη δεν πρόφτασε να γιορτάσει καμμία «Νίκη» παρά μόνο τα προεόρτια του δικού της θανάτου.** Ο Ραιμ δυστυχώς δεν έζησε για να δει την επικράτηση της Δεύτερης Επαναστάσεως που άρχισε με γοργούς ρυθμούς από το 1936 κι ολοκληρώθηκε το 1939. Ο Φρ. Φον Τύσσεν είναι ένας αδιάψευστος μάρτυρας: «Ο Χίτλερ παρά τις υποσχέσεις του, επανέφερε τους αρριβίστες Ναζί στις διευθύνσεις των μεγάλων επιχειρήσεων. **Από το 1936 οι βιομήχανοι ήταν υποχρεωμένοι να υπογράψουν τις θανατικές τους καταδίκες, μια και δεν μπορούσαν ν' ανταγωνιστούν τις κρατικές επιχειρήσεις» Ο Τύσσεν αναγκάσθηκε να φύγει το 1941 για την Αμερική αφού πρώτα του κατασχέθηκε από το κράτος όλη η περιουσία!** Ο Ραιμ επαλήθευσε και πάλι το «Η επανάσταση τρώει τα παιδιά της» Η Επανάσταση πρέπει να περνάει από ορισμένα αναγκαία στάδια κι όχι να γίνεται απότομα. Αυτό δεν το γνώριζε ο Ραιμ, γι' αυτό κι έχασε. Ως επίλογο θ' αναφέρω το εξής: Πριν από καιρό το περιοδικό «Νέος Παρατηρητής» της Γαλλίας έκανε μια έρευνα για τους Γάλλους SKINS. Ένας απ' αυτούς, επειδή κατέκρινε δριμύτατα την αστική τάξη και το κεφάλαιο, δέχτηκε την εξής παρατήρηση από τον δημοσιογράφο. **«Μην ξεχνάς ποιό ήταν το τέλος των S.A. και του Ραιμ».** Γυρνώντας τότε ο νεαρός **SKIN** του απαντά: «**Ναι, το ξέρω, πήραμε το μάθημά μας. Την νέα «Νύχτα των μεγάλων μαχαι-**

Την νέα «Νύχτα των μεγάλων μαχαιριών» δεν θα είμαστε εμείς όμως αυτοί που θα πεθάνουμε».

ρών» δεν θα είμαστε εμείς όμως αυτοί που θα πεθάνουμε». Ο νοών νοείτω...

Τι έγραφε ο τύπος για την «Νύχτα των Μεγάλων Μαχαιριών»

«Τα γεγονότα σημαίνουν νίκη του παλαιού γερμανικού εθνικισμού επί του Ε.Σ.».

Journal des Nations
Γενεύη, 1 Ιουλίου 1934

*«Ο Χίτλερ εκτύπησε αδιακρίτως δεξιά κι αριστερά για να προασπίσει τη θέση του. Η κατάσταση είναι εξαιρετικά κρίσιμη για τον Χίτλερ, για τον οποίο ήρθε η στιγμή **να εκλέξει ανάμεσα στον εθνικισμό και τον σοσιαλισμό».***

Le Journal
Παρίσι, 1 Ιουλίου 1934

«Οτιδήποτε κι αν σκέπτεται ο κόσμος για τον Χίτλερ, το βέβαιο είναι ότι πρόκειται για άνθρωπο δραστήριο που ξέρει να στερεώνει τη θέση του».

The Daily mail
Λονδίνο, 2 Ιουλίου 1934.

*«Ο Σοβιετικός τύπος χαιρετίζει τα γεγονότα στη Γερμανία ως την πιο ελπιδοφόρα εκδήλωση της προόδου της Γερμανίας **προς την κομμουνιστική επανάσταση...»***

***Πράβδα**, 2 Ιουλίου 1934*

«Το γεγονός ότι ο Χίτλερ απηλλάγη της «αριστεράς» πτέρυγας του κόμματός του (μεταξύ της οποίας ήτο επόμενον να υπάρχουν όλοι οι κακοήθεις, του τύπου Ραιμ) ενισχύει τη θέσιν ενός εθνικού καθεστώτος, ως αυτό, το οποίον εζήτουν από ετών αι μορφωμέναι και υγιείς τάξεις της Γερμανίας. Το ότι δε η εξόντωσις των αριστερών συνωμοτών έγινεν αιματηρώς, είναι, βεβαίως, θλιβερόν μέχρις ενός σημείου, τόσω μάλλον, καθ' όσον έπεσε θύμα των ταραχών και ο στρατηγός Σλάϊχερ μετά της συζύγου του. Αλλά εν πρώτοις, η αιματηρά κατάπνιξις μιας αντεπαναστάσεως, εκ των κόλπων της κρατούσης τάξεως προερχομένης, δεν είναι πρωτοφανής δια τον πολιτισμένο κόσμον - ουδέ καν δια τα καθεστώτα εκείνα, τα οποία θεωρούνται σήμερον που τα πλέον σταθερά και εκθειάζονται καθημερινώς υπό των Άγγλων και ελλήνων υποκριτών».

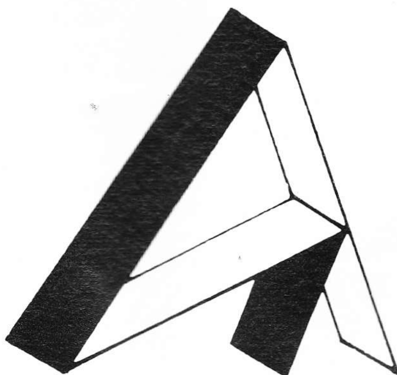
***Εστία** (ποιά άλλη;)*
Αθήνα, 2 Ιουλίου 1934

*«Εκτός από τα S.A. όπου η δυσαρέσκεια είναι εντονώτατη χωρίς να εκφράζεται, κανένας δεν διανοήθηκε να κατηγορήσει την κυβέρνηση ότι θυσίασε το πρόγραμμά της για την κοινωνική ανανέωση. **Έτσι η κυβέρνηση απέφυγε τον λόγο ότι συντρίβοντας τον ριζοσπαστισμό έπαιξε το παιχνίδι της αντίδρασης».***

Le Figaro
Παρίσι, 3 Ιουλίου 1934

«Μέσα σε 24 ώρες, η τάξη, αποκαταστάθηκε στη Γερμανία. Σ' όλο το Ράιχ βασιλεύει η τάξη και η ησυχία. Ο γερμανικός λαός ακολουθεί τον Χίτλερ με μεγάλο ενθουσιασμό».

Il Giornale d ' Italia
Ρώμη, 3 Ιουλίου 1934

PARSIFAL

Ήρως τοῦ ὁμωνύμου ἔπους τοῦ Βόλφραμ φόν Έσσεμπαχ. Ὁ μῦθος ἔχει τάς ρίζας του ἐπί τινος κελτικοῦ παραμυθιοῦ, τοῦ ὁποίου μεγαλώνει κοντά στή μητέρα του ἐν ἀπομονώσει, τήν ἐγκαταλείπει καί ἐκδικεῖται τόν φονευθέντα πατέρα του. Ὁ μῦθος συνεδέθη κατά τόν 12ον αἰ. μέ τήν περί Γκράαλ παράδοσιν. Ὁ Gujot de Provence τόν ἀνεκάλυψε εἰς χειρόγραφον εἰς τό Τολέδον. Ἐπί τοῦ μύθου τούτου στηριχθείς ὁ Richard Wagner συνέθεσε τό μελόδραμά του, τό ὁποῖον περικλείει μυσταγωγικάς ἀληθείας ἐκ τοῦ κύκλου τῶν ἱπποτῶν τῆς στρογγυλῆς τραπέζης καί τοῦ Βασιλέως Ἀρθούρου καθως καί ἐκ τῆς παραδόσεως τοῦ Ἁγίου Γκράαλ.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου ἔχει ὡς ἑξῆς. Ὁ Τιτουρέλ εἰς τήν κατοχήν τοῦ ὁποίου εἶχε περιέλθει τό Γκράαλ εἰς τό ὁποῖον εἶχε ρεύσει τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, καθώς καί ἡ ἱερά Λόγχη, ἵδρυσε Τάγμα πρός φύλαξιν τῶν κειμηλίων τούτων. Ἐπί κεφαλῆς δέ τούτου ὥρισε τόν υἱόν του Ἀμφόρταν, ὑποχρεωμένον νά τηρῇ ἁγνείαν. Ὁ σατανικός ὅμως Κλίγκσορ, τό πνεῦμα τοῦ κακοῦ, ἀπέστειλε τήν ὡραίαν Κούντρυ, ἡ ὁποία παρέσυρε τόν Ἀμφόρταν εἰς σαρκικήν ἡδονήν, ἀπεκοιμήθη δέ ἐν τέλει εἰς τάς ἀγκάλας της.

Ὁ Κλίγκσορ, επωφεληθείς τού ὕπνου του ἥρπασε τήν ἱεράν Λόγχην καί ἐτραυμάτισε δι᾽ αὐτῆς τόν Ἀμφόρταν, ἡ πληγή τοῦ ὁποίου θά παραμείνη ἀνοικτή μέχρις ὅτου ἡ Λόγχη ἐπανέλθη εἰς τήν κατοχήν του. Ἀλλά διά τήν ἀνάκτησιν αὐτῆς, συμφώνως πρός παλαιόν χρησμόν, χρειάζεται νέος ἀφελής καί ἁγνός, ὡς τοιοῦτος δέ ὁ Πάρσιφαλ μεταβαίνει εἰς συνάντησιν τοῦ Κλίγκσορ. Ἐκεῖνος, ἀφοῦ ἄλλως δέν ἠδυνήθη νά τόν ἀπομακρύνη, στέλλει πρός αὐτόν ὡραίας γυναίκας, ἐν τέλει δέ και τήν Κούντρυ, μέ τά ἀκαταμάχητα θέλγητρά της, ἀλλ᾽ ὁ Πάρσιφαλ τάς ἀποκρούει καί ἐμμένει εἰς τήν ἁγνείαν του, ἀφαιρεῖ τέλος τήν ἱεράν Λόγχην ἀπό τόν Κλίγκσορ καί θεραπεύει τόν Ἀμφόρταν, ἐνῶ ἡ δαιμονική Κούντρυ πλύνει τούς πόδας του καί τούς σπογγίζει μέ τήν πλουσίαν κόμην της. Τέλος ὁ Πάρσιφαλ ἀνακηρύσσεται Βασιλεύς - Ἱεροφάντης τοῦ Γκράαλ καί ἐπιτελεῖ τά ἱερά του καθήκοντα ἀνυψῶν τό ἱερόν ποτήριον, ἐπί τοῦ ὁποίου ἔρχεται ἐξ οὐρανοῦ καί κάθηται λευκή περιστερά εἰς ἔνδειξιν τῆς ἐπιτευχθείσης συνδιαλλαγῆς μέ τόν Οὐρανόν. Προσέτι ἀναγνωρίζεται ὡς ὁ Λυτρωτής.

Αὐτή εἶναι ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου. Ἀλλ᾽ ἄς εἴδωμεν τήν ἐσωτερικήν του ἔννοια. Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς διαπιστοῦμεν ὅτι, ἐν συγκρίσει πρός τά δύο ἄλλα μυσταγωγικά θεατρικά ἔργα, τόν Μαγεμένον αὐλόν τοῦ Μότσαρτ καί τόν Φάουστ τοῦ Γκαῖτε, ὁ Πάρσιφαλ τοῦ Βάγκνερ ὑπερακοντίζει τό πλαίσιον τῆς Λυτρώσεως καί ἐμφανίζει τόν ἄνθρωπον ὄχι ἁπλῶς λυτρωμένον, ἀλλά καθιστάμενον λυτρωτήν καί τῶν ἄλλων.

Ὡς γνωστόν ὁ Βάγκνερ ὑπῆρξεν ὄχι μόνον ὁ μουσικοσυνθέτης, ἀλλά καί ὁ συντάκτης ποιητής τῶν μουσικοδραμάτων του.

Θά πρέπει λοιπόν εἰς τό περιεχόμενον τῆς δημιουργίας του νά ἀναζητήσωμεν τήν κοσμοθεωρίαν καί τήν λυτρωτικήν διδασκαλίαν τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ.

Ἐνωρίς ἐτέθη τό ἐρώτημα κατά πόσον ἡ κοσμοθεωρία αὕτη τοῦ Βάγκνερ εἶναι σύμφωνος προς τήν ὀρθόδοξον χριστιανικήν ἀποκάλυψιν, ἤ μήπως ἐχρησιμοποίησε τό χριστιανικόν ἔνδυμα πρός συγκάλυψιν ἰδίων θρησκευτικῶν καί μυητικῶν ἀντιλήψεων. Ἐαν λάβωμεν ὑπό σημείωσιν πρῶτον ὅτι παραλλήλως πρός τά χριστιανικά σύμβολα, ἐδανείσθη καί Δρυϊδικά μεσαιωνικά καί ἱπποτικά στοιχεῖα, δεύτερον ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε λάτρης τοῦ χριστιανικοῦ φορμαλισμοῦ καί τοῦ ἱερατείου εἰδικώτερον, ἀπόδειξις ἡ ἁπλῆ, Ἐθνική θά ἐλέγωμεν Ταφή του εἰς τό Μπάϋροϋτ, ἄνευ ἱερατείου, ἄνευ χριστιανικοῦ σταυροῦ καί μέ τήν ὑπόκρουσιν τοῦ ἐμβατηρίου τοῦ Ζίγκφριντ – καί τρίτον αὐτή αὕτη ἡ ἀλληλογραφία του ἐν προκειμένω δυνάμεθα νά συμπεράνωμεν ὅτι ὁ Βάγκνερ ἠθέλησε νά κηρύξῃ (ἐπανακηρύξῃ), μᾶλλον μίαν ἰδίαν θρησκείαν στηριζομένην ἐπί τοῦ χρισταινικοῦ ἐσωτερισμοῦ, δηλαδή ἐπί τῆς οἰκουμενικῆς μυσταγωγίας, ἐπενδεδυμένως κάλυμμα χριστιανικόν.

Εἰς τοῦτο τόν ἐβοήθησεν ὁ μῦθος τοῦ Γκραάλ, τό ἀπόκρυφον Εὐαγγέλιον τοῦ Νικοδήμου, ἡ φιλοσοφία τοῦ Σόπενχάουερ καί τοῦ Φόϋερμπαχ. Κατά τήν τελευταίαν περίοδον τοῦ Βίου του, ἐποχήν κατά τήν ὁποίαν συνέθεσεν τόν Πάρσιφαλ, ἐκφράζεται μέ ἐπιμονήν κατά τοῦ Χριστιανικοῦ ἀσκητισμοῦ καί ἀδιαλείπτως βεβαιώνει μέ ἄκαμπτον ἐνεργητικότητα ὅτι ὁ Θεός δέν εἶναι θεῖος ὑπό τήν ἔννοιαν τῆς ἀποκαλύψεως ἀλλ᾽ ὅτι δέν εἶναι παρά τό ὁμοίωμα τοῦ ἀνθρώπου οἷον ἡ ἀνθρωπίνη ψυχή ἐξιδανίκευσεν εἰς τό ἔπακρον. Δέν πρόκειται ἐπομένως περί ἀντικειμενικῆς πραγματικότητας, παρά μόνον περί ὑποκειμενικῆς ὑποθέσεως.

Τό γεγονός ὅμως ὅτι ὁ Βάγκνερ δέν φαίνεται οὐδαμοῦ συστηματικῶς μυηθείς καί ὅτι τό σύνολον τῶν θρησκευτικῶν του πεποιθήσεων πηγάζει μᾶλλον ἐξ ἰδίων ἀντιλήψεων - αὐτομύησις - ἐπηρεασμένων ἐν πολλοῖς ἀπό τήν ἐξωτερικήν φιλοσοφίαν τοῦ Σοπενχάουερ, παρέχει ἕν κρᾶμα συγκριτισμοῦ χριστιανικῶν καί ποικίλων Ἐθνικῶν στοιχείων.

Ὡς ἐκ τούτου τό κήρυγμα τοῦ Πάρσιφαλ δέν παύει νά εἶναι εἷς μεγαλειώδους ὕμνος διά τόν Ἄνθρωπον καί διά τάς ἀπεράντους δυνατότητας αὐτοῦ. Τήν ἀξίαν ταύτην ἀνεγνώριζε πρῶτος ὁ Βάγκνερ, ὁ ὁποῖος ἐθεώρει τό ἔργον του ὡς ἀνώτερον σκηνικόν ἱερούργημα (Bühnenweih Festspiel) καί ὥρισε διά τῆς διαθήκης του ὅπως παίζεται μέχρι τοῦ 1914 μόνον εἰς τό ὑπ᾽ αὐτοῦ καθιερωμένον θέατρον τοῦ Μπαϋρόϋζ.

Δέν θά προσπαθήσωμεν ἐνταῦθα νά ἀναλύσωμεν

τήν ἐσωτερικήν σημασίαν τῶν κεντρικῶν συμβόλων τοῦ δράματος ὡς ἡ ἱερά κύλιξ τοῦ Γκράαλ, τό αἷμα τοῦ Κυρίου, ἡ ἱερά Λόγχη, τό σύμβολο τοῦ Σταυροῦ, τό ὁποῖον χαράσσει ὁ Πάρσιφαλ διά τῆς Λόγχης, ἡ λευκή περιστερά, ὁ κύκνος τόν ὁποῖον φονεύει ὁ Πάρσιφαλ ἐν τῇ ἀθωότητί του, διότι αὐτά ἀποτελοῦν ἰδιαιτέρως μελέτην.

Θά περιορισθῶμεν ἐδῶ νά παρουσιάσωμεν μίαν σύνθεσιν τῶν Βαγκνερικῶν πεποιθήσεων ὅπως αὐται ἀποδίδονται εἰς τό ἔργον λαμβάνοντας ὡς ὁδηγόν τήν ἔξοχον ἐργασίαν τοῦ Νικολάου Λούβαρι ('Η θρησκεία τοῦ Βάγκενρ, 'Αθῆναι 1928).

'Ο βίος εἶναι κατά τόν Βάγκνερ ὀδύνη καί θλῖψις, ἡ δέ ὕπαρξις ἀθλιότης καί πόνος. Πρώτη εἰκών τῆς ἐσωτερικῆς ταύτης ἐρειπώσεως εἶναι ὁ 'Αμφόρτας. 'Αλλά καί ὁ Γκούρνεμαντς, ὁ πιστός του ὑπηρέτης καί ὁλόκληρον τό τάγμα τῶν ἱπποτῶν τοῦ Γκράαλ καί αὐτή ἡ Κούντρυ καί ὁ μάγος Κλίνγκσορ ὑποφέρουν καί βασανίζονται ὑπό τό βάρος τῆς «ἁμαρτίας» ὄχι τόσον τῆς σωματικῆς, ὅσον καί κυρίως τῆς ψυχικῆς καί πνευματικῆς. 'Αμαρτία μέ τήν πρωταρχικήν ἔννοια τοῦ σφάλματος καί ὡς ἐκ τούτου τῆς διαταραχῆς τῶν θείων ἁρμονικῶν συχνοτήτων.

'Αμέσως ἐν ἀρχῇ βλέπομεν τόν 'Αμφόρταν θανασίμως πάσχοντα καί ἐκπέμποντα στεναγμούς. 'Εν συνεχειά τό ἔργον μᾶς παρουσιάζει τόν θανασίμως πληγωμένον καί καταπίπτοντα κύκνον. 'Ολόκληρος ἡ Φύσις στενάζει ὑπό τόν νόμον τοῦ παροδικοῦ καί ἐφημέρου καί ἀπό τίν ἀνάγκην τοῦ θανάτου. Καί αὗται αἱ νεάνιδες πού παριστάνουν τά ἄνθη εἰς τήν 2αν πράξιν, εἰκόνες ἀνθούσης ζωῆς καί σφυζούσης δυνάμεως, ὠθούμεναι ὑπό ἀνεκπληρώτου πόθου ἀναστενάζουν: «'Αλοίμονον! Πόσον βαθύς εἶναι ὁ πόνος» διότι γνωρίζουν ὅτι πρέπει νά μαραθοῦν καί νά ἀποθάνουν.

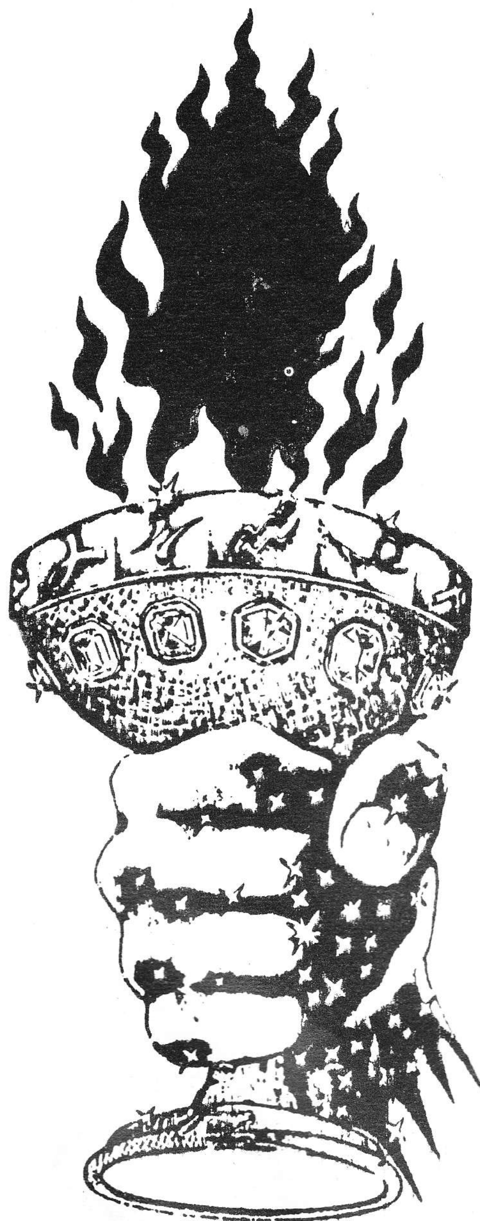
'Αλλ' ὁ Βάγκενρ δέν περιορίζεται νά μᾶς δείξη τήν ἀθλίαν καί ἐλεεινήν ὄψιν τοῦ κόσμου. Προχωρεῖ περαιτέρω, εἰσδύει βαθύτερον καί ἀποκαλύπτει ὅτι ἡ πηγή ὅλης αὐτῆς τῆς ἀθλιότητος τοῦ κόσμου, ὅλου τοῦ πόνου τῆς ζωῆς, εἶναι ἡ «ἁμαρτία» τήν ὁποίαν παριστᾶ ὑπό τήν παχυλωτάτην ὅτι ἡ πηγή ὅλης αὐτῆς τῆς ἀθλιότητος τοῦ κόσμου, ὅλου τοῦ πόνου τῆς ζωῆς, εἶναι ἡ «ἁμαρτία» τήν ὁποίαν παριστᾶ ὑπό τήν παχυλωτάτην της μορφήν ὡς ἄγριον πόθον πρός ἡδονήν καί ὑλικήν ἀπόλαυσιν. 'Οδύνη λοιπόν καί πόνον καί δυστυχίαν εἶναι ὁ βίος' πηγή δέ τῆς καταστάσεως ταύτης καί αἰτία εἶναι ἡ ἁμαρτία, τό σφάλμα. 'Αλλ' ὅμως ὁ Βάγκνερ δέν εἶναι ὀπαδός τῆς ἀπαισιοδοξίας, ἡ ὁποία παραδέχεται ὅτι ἡ κατάστασις αὔτη εἶναι ἀδύνατον νά μεταβληθῇ διότι οὔτε πιστεύει ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐκ φύσεως ὄν διεφθαρμένον, οὔτε νομίζει ὅτι ἀπωλέσθη ἄνευ ἐλπίδος σωτηρίας διά τῆς ἁμαρτίας-σφάλματος. Καί εἰς αὐτήν ἀκόμη τήν Κούντρυ, οὐχί σπανίως κατανικῶνται τά ἀχαλίνωτα πάθη της ὑπό ἀγαθῶν ὁρμῶν. Εἶναι πρόθυμη νά βοηθήση, νά ἀνακουφίση καί νά ὑπηρετήση τούς ἔχοντας ἀνάγκην. Συμπονεῖ πᾶν ὅ,τι πάσχει καί μεταβαίνει δρομαίως εἰς 'Αραβίαν διά νά εὔρη τό βάλσαμον τό ὁποῖον πιστεύεται ὅτι καταπραΰνει τούς πόνους τῶν ὑπ' αὐτῆς παραπλανηθέντων. Τέλος παρατηροῦμεν ὅτι εἰς τό κακόν δέν προβαίνει εὐχαρίστως καί ὅτι ἡ ψυχή της ἀνθίσταται εἰς τήν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου τοῦ διαφθορέως, τό ὁποῖον ἀσκεῖ. Δυνάμεθα ἑπομένως νά εἴπωμεν ὅτι ἡ κοσμοθεωρία τοῦ Βάγκενρ φέρει χαρακτήρα ἠθικόν, διότι πιστεύω ὅτι ὁ κόσμος καί τά ἐν αὐτῷ συμβαίνοντα δέν ὀφείλονται εἰς σιδηρᾶν τινά ἀναγκαιότητα, ἀλλ' εἰς ἐνοχήν, ἐις τήν πτῶσιν καί τήν ἁμαρτίαν τοῦ ἀνθρώπου.

'Εντεῦθεν συνάγεται ὅτι ὁ βαθύτερος τόνος ἐν τῇ ἀνθρωπίνη ψυχῇ εἶναι ὁ πόθος πρός ἀπολύτρωσιν.

'Αλλά διά τίνων μέσων φθάνει ὁ ἄνθρωπος εἰς τήν ἀπολύτρωσιν ταύτην; Τοῦτο εἶναι τό πρόβλημα τό ὁποῖον ἐπιζητεῖ νά λύση ὁ Βάγκνερ εἰς τήν Πάρσιφαλ.

῞Ας ἴδωμεν πρῶτον ποῖα ἀπολυτρωτικά μέσα ἀποκλείονται κατά τόν Βάγκνερ ὡς ἐσφαλμένα καί μή ὁδηγοῦντα εἰς τόν σκοπόν. Τά μέσα ταῦτα εἶναι πρῶτον ἡ στέρησις, ἡ ἀποχή, ὁ ἀσκητισμός. Τά μέσα αὐτά ἐφαρμόζουν οἱ ἱππόται τοῦ Γκράαλ μετά τήν πτῶσιν

είς τό άμάρτημα καί διά τοῦτο τήκοντα ἐν ἀπελπισία καί ἀναμένουν τόν Λυτρωτήν. Χαρακτηριστικόν εἶναι ὅτι ὁ Πάρσιφαλ δέν ἐμφανίζεται ὡς ἀσκητής ὅπως ἐκεῖνοι. Σαφῶς ἐπίσης δεικνύει ὁ ποιητής ὅτι οὔτε τό Νιρβάνα τῆς Βουδδιστικῆς θεολογίας εἶναι ἱκανόν νά κατασιγάση τόν πόθον ἐκεῖνον. Οὔτε ὁ ὕπνος, οὔτε ὁ θάνατος παρέχουν τήν ἀπολύτρωσιν. Ἴσως ὅμως θά ἠδύνατο νά ἀπολυτρώση ἡμᾶς τό ἀντίθετον τῆς ἀσκήσεως, δηλ. τῆς καταφάσεως τῆς ζωῆς, αἱ ἀπολαύσεις τῶν αἰσθήσεων;

Αἱ φράσεις τάς ὁποίας μεταχειρίζεται ὁ Πάρσιφαλ ἀποτεινόμενος εἰς τήν Κούντρυ, ἡ ὁποία προσπαθεῖ νά τόν σαγηνεύσει διά τῶν θελγήτρων της, δίδουν τήν ἀπάντησιν: «Τήν δρόσον που θά θέση τέρμα εἰς τόν πόνον σου, δέν παρέχει ἡ πηγή ἀπό τήν ὁποίαν αὐτός ὁ πόνος ἐκπηγάζει. Τήν σωτηρίαν δέν θά τήν ἔχης ποτέ, ἐάν δέν στειρεύση η πηγή ἐκείνη».

Μήπως τότε αἱ μυστικαί δυνάμεις τῆς Φύσεως; Τά μαγικά της μέσα; Μήπως τουλάχιστον αὐτά θά ἠδύναντο νά ἐνεργήσουν διά τήν ἀπολύτρωσιν καί νά ἀπαλλάξουν τόν ἄνθρωπον ἀπό τά δεινά τά ὑλικά καί ἠθικά; Ὁ Βάγκνερ δίδει συντόμως ἀλλά σαφῶς τήν ἀπάντησιν. Τό μαγικόν λουτρόν τό ὁποῖον λαμβάνει ὁ Ἀμφόρτας ἐν τῆ ἱερᾶ λίμνη (ὡς ἄλλοτε οἱ Βασιλεῖς τῆς Κρήτης) δέν εἶναι ἱκανόν τώρα μηδέ καί προσωρινήν πράϋνσιν νά ἐπιφέρη τά δέ βάλσαμα τῆς Ἀραβίας πού κομίζει ἡ Κούντρυ, εἰς οὐδέν καί αὐτά ἰσχύουν. Ἄλλως τε εἰς τί θά ὠφέλει ἡ πράϋνσις ἐκεῖ ὅπου μόνον θεραπείας ὑπάρχει ἀνάγκη;

Τέλος καί αὐτή ἡ μετάνοια δέν ἀρκεῖ διά νά ἀπολυτρώση τόν ἄνθρωπον. Εἰς τήν ἀρχήν τοῦ ἔργου περιγράφει ὁ Βάγκνερ τό μέσον τοῦτο τῆς μετανοίας καί τά ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέοντα ἀποτελέσματα. Ὁ Γκούρνεμαντς λέγει περί τῆς Κούντρυ ὅτι διά τῶν ἔργων της πρός ἐπούλωσιν τῶν δεινῶν τῶν ἱπποτῶν ἀσκεῖ μετάνοιαν, ἐξυπηρετοῦσα οὕτω τόσον τούς ἱππότας ὅσον καί αὐτήν τήν ἰδίαν. Ἀλλ' ὅτι λέγει ὁ γέρων ἱππότης περί τῆς δυνάμεως, τῶν ἔργων τούτων, δέν ἐκφράζει τήν γνώμην τοῦ Βάγκνερ. Τά ἔργα τῆς μετανοίας, οὐδέν ὄφελος προσπορίζουν εἰς αὐτήν· διότι εἰς τήν 2αν πρᾶξιν εὑρίσκεται καί πάλιν ὑποχείριος τοῦ Κλίνγκσορ καί ἐπιτελεῖ ἔργα πειρασμοῦ. Ἐπίσης οὔτε ὁ Πάρσιφαλ τυγχάνει τῆς σωτηρίας διά τῆς μετανοίας του διά τόν θάνατον τοῦ κύκνου, οὔτε ὁ Ἀμφόρτας.

Ἐν συνόψει λοιπόν οὔτε ὁ ἀσκητισμός, οὔτε ὁ θάνατος, οὔτε αἱ ἀπολαύσεις, οὔτε αἱ μυστικαί δυνάμεις τῆς Φύσεως, οὔτε ἡ δι' ἔργων μετάνοια, εἶναι εἰς θέσιν νά ἐπιφέρουν τήν λύτρωσιν καί νά ὁδηγήσουν εἰς τήν συνδιαλλαγήν καί τήν σωτηρίαν. Διά ποίου ὅμως τρόπου εἶναι τοῦτο δυνατόν; Ὁ ποιητής εἶναι στερρῶς πεπεισμένος ὅτι ἀπολυτρωτικήν δύναμιν κέκτηται μόνον ἀπολυτρωτικόν ἔργον ἀντικειμενικόν, ἐκτός τοῦ ἀνθρώπου τελούμενον. Ἡ διδασκαλία τοῦ Βούδα περί τῆς δι' ἡμῶν αὐτῶν λυτρώσεως δέν εἶναι ὀρθή. Ἡ ἀπολύτρωσις δέον νά μεταδοθῆ εἰς τούς ἀνθρώπους δι' ἀνθρώπων. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἶναι οἱ Ἱππόται, προωρισμένοι πρός τοῦτο ὑπό τοῦ Θεοῦ, οἱ ὁποῖοι διά τῆς πίστεως καί τῆς ἀγάπης ἤχθησαν εἰς τήν ὑπερτάτην Σοφίαν.

Ὁ Πάρσιφαλ βαπτίζων τήν Κούντρυ, λέγει πρός αὐτήν: «Πίστευε εἰς τόν Λυτρωτήν». Οἱ ψαλμοί κατά τήν ἀποκάλυψιν τοῦ Γκράαλ, κορυφοῦνται εἰς τόν στίχον: «Μακάριοι διά τῆς πίστεως» εἰς τόν ὁποῖον ἀπαντᾶ τό δεύτερον ἡμιχόριον «Μακάριοι διά τῆς Ἀγάπης».

Ὁ Ἄνθρωπος ὅστις εἶναι ὁ μεσίτης τῆς σωτηρίας εἶναι ὁ Πάρσιφαλ, ὁ ὁποῖος διά τῆς πίστεως καί τῆς ἀγά-

πης, ἀνάγεται διά τοῦ Ἔρωτος εἰς τήν Γνῶσιν, ὁ ὁποῖος ἐκκινεῖ ὡς ἀφελής καί ἁγνός καί ὑφιστάμενος ἐπιτυχῶς τάς δοκιμασίας πού ἐπιβάλλει τό «πνεῦμα τοῦ κακοῦ»; κατορθώνει νά ἀπολυτρώση ἑαυτόν καί νά καταστῆ ἐν συνεχεία ὁ φορεύς τῆς ἀπολυτρώσεως τῶν ἄλλων. Θά ἐλέγωμεν μετά τοῦ Ταοϊσμοῦ τοῦ Λάο Τσε ὅτι εἰς τήν πρώτην βαθμίδα ἔχομεν τόν κοινόν ἀλλ' ἐπιδεκτικόν μυήσεως ἄνθρωπον. Εἰς τήν δευτέραν βαθμίδα τόν κανονικόν τόν ἀληθῆ Ἄνθρωπον, τόν Ἰησοῦν, καί εἰς τήν τρίτην τόν ὑπερβατικόν τοιοῦτον, τόν Χριστόν. Αὐτά βεβαίως κατά τήν λογοτροπίαν τοῦ ἐσωτερικοῦ Χριστιανισμοῦ. Καί εἰς τάς τρεῖς περιπτώσεις πρόκειται περί τοῦ ὑποδειγματικοῦ ἀνθρώπου, ὅστις κεῖται ἀκριβῶς εἰς τό μέσον τῆς Μεγάλης Τριάδος τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς, μεταξύ Οὐρανοῦ καί Γῆς, συνδέων τά δύο ταῦτα ἄκρα, ὁ οἰκοῦμενικός Μεσίτης τῆς Φύσεως καί τῆς Ἀνθρωπότητος.

Ὁ ἐκλεκτός λοιπόν τοῦ Θεοῦ, ὁ κατά κλῆσιν καί προορισμόν Σωτήρ ἀπό τῆς ἁμαρτίας, δοκιμάζεται δεινῶς ἵνα οὕτω παρασκευασθῆ διά τό Ἔργον του. Ἀλλά κατά ποῖον τρόπον ἐκπληροῖ αὐτό; Κατά τίνα τρόπον καθίσταται ἱκανός ὅπως ἀπολυτρώση τόν κόσμον; Ἡ ἀπάντησις εἰς τό ἐρώτημα τοῦτο ὑπῆρξε τό Μέγα Ἀπόρρητον τῆς μυήσεως καί δικαίως ἀπησχόλησεν τόν Βάγκνερ κατά τήν σύνθεσιν τοῦ κατ' ἐξοχήν ἀπολυτρωτικοῦ του ἔργου, τοῦ Πάρσιφαλ.

Ἤδη ὁ Ἀμφόρτας, πρίν ἡ ἐμφανισθῆ ὁ Πάρσιφαλ εἶχεν ἀκούσει καθ' ὕπνον ἐκ τοῦ ἱεροῦ τήν φωνήν: «Διά τῆς συμπαθείας θά γνωρίση ὁ ἀφελής καί ἁγνός: Ἔλπιζε επ' αὐτόν, εἶναι ὁ Ἐκλεκτός μου».

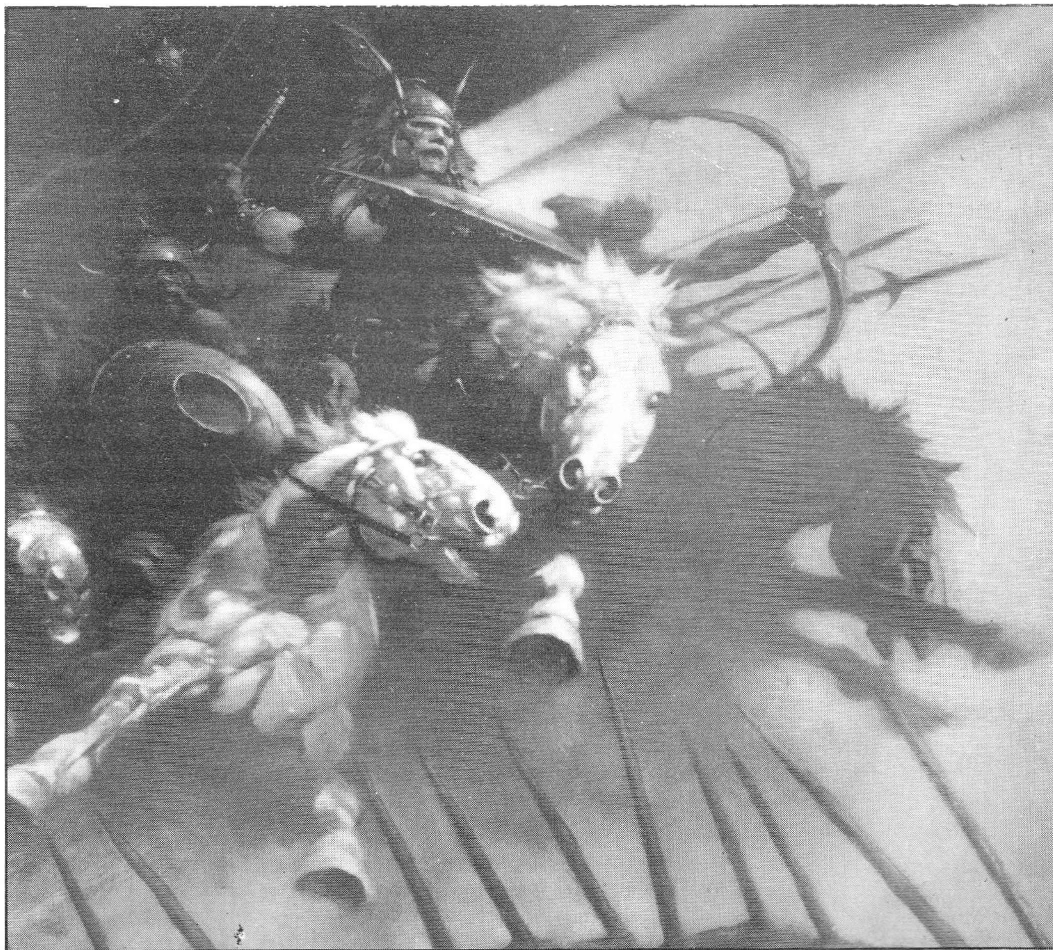
Εἶναι λοιπόν ὁ Λυτρωτής τό μέν ἀφελής «ὡς τά παιδία» τό δέ ἁγνός. Ὅταν ὁ Γκούρνεμαντς ἐρωτᾶ τόν Πάρσιφαλ περί τοῦ πατρός του καί περί αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, περί τῆς ἁμαρτίας που διέπραξε φονεύων τόν ἱερόν κύκνον καί περί τοῦ τρόπου κατά τόν ὁποῖον ἦλθεν μέχρι τοῦ Μοντσαλβατ, ἀπαντᾶ διαρκῶς ὅτι δέν γνωρίζει. Εἶναι λοιπόν ἀποξενωμένος τῆς ἐγκοσμίου πραγματικότητος, ἐλεύθερος ἀπό πάντα γήινον δε-

σμόν, ἐλεύθερος εἰς τήν σκέψιν καί ἀπό τῶν παντοίων ὑλικῶν προβλημάτων, τα ὁποῖα περιβάλλουν τόν ἄνθρωπον, ἀφελές τέκνον τῆς Φύσεως. Ἀλλ' ὁ ἀφελής οὗτος ἀνάγκη νά εἶναι συγχρόνως καί ἁγνός, καί τοιοῦτος πράγματι εἶναι. Εἶναι ἐκ φύσεως καθαρός διότι οὐδέν γνωρίζει. Ἀγνοεῖ καί αὐτήν τήν Ἀγάπην. Τήν ἁγνότητα δέ αὐτήν τήν διατηρεῖ καί ἀπέναντι τῶν πειρασμῶν τῆς ζωῆς, τούς ὁποίους συμβολίζει ἡ Κούντρυ. Ἡ καθαρότης ὅμως αὕτη δέν σημαίνει χριστιανικόν ἀσκητισμόν, ὡς παρά τοῖς μοναχοῖς, ἀλλά συνίσταται εἰς τήν ἀπό τῶν κατωτέρων ὁρμῶν ἐλευθερίαν τῆς καρδίας, εἰς τήν ἀπό ὑλικάς ἐπιθυμίας ἀπαλλαγήν, εἰς τήν παντελῆ ἀδυναμία τοῦ πειρασμοῦ.

Πῶς ὅμως διετήρησεν ὁ Πάρσιφαλ τήν ἁγνότητα ταύτην καί πῶς ἐκαλλιέργησεν αὐτήν, ὥστε νά ἀποβαίνη αὕτη διαρκῶς τελειοτέρα; Τοῦτο κατέστη δυνατόν διά τῆς Γνώσεως, τήν ὁποίαν παρέχει ἡ συμπάθεια ἐνώπιον τῆς δυστυχίας καί τοῦ πόνου. «Μέ τήν δύναμιν τῆς συμπαθείας ἐνώπιον τῆς δυστυχίας καί τοῦ πόνου. «Μέ τήν δύναμιν τῆς συμπαθείας μετέβαλεν ὁ Κύριος τοῦ Γκράαλ τόν ἄρτον καί εἰς σῶμα τό ὁποῖον προσέφερε».

Δέν κέκτηται ὅμως ἐκ φύσεως ὁ ἥρως ἡμῶν τήν συμπάθειαν ταύτην· πρέπει νά τήν διδαχθῇ διά τῶν δοκιμασιῶν. Τό εἶδος τοῦτο τῆς συμπαθείας γεννᾶται ἐν τῇ ψυχῇ του, ἀφ' ἧς στιγμῆς τόν ἠσπάσθη ἡ Κούντρυ. Τώρα ἐννοεῖ αἴφνης ὅτι αἰτία τῆς δυστυχίας τοῦ Βασιλέως τοῦ Γκράαλ δέν εἶναι ἡ πληγή, ἀλλά ἡ ἁμαρτία. Τοῦτο συγκρατεῖ αὐτόν ἀπό τοῦ νά ἐπαναλάβῃ καί αὐτός τό σφάλμα τοῦ Ἀμφόρτα, τήν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς τοῦ ὁποίου ἀφήρεσε διά τοῦ ἁμαρτωλοῦ της φιλήματος. Ὁ ὕψιστος καί τελευταῖος βαθμός τῆς συμπαθείας ταύτης εἶναι ἡ συμπάθεια πρός αὐτόν τοῦτον τόν Σωτῆρα, ὅστις ἔχει περιπέσει εἰς ἀνοσίας χεῖρας. «Ἀκούω τοῦ Σωτῆρος τόν θρῆνον διά τήν μόλυνσιν τοῦ Ἱεροῦ. Λύτρωσέ με, ψιθυρίζει, ἀπό τάς ἐνόχους χεῖρας. Αὐτά φωνάζει μέσα εἰς τήν ψυχήν του ὁ θρῆνος τοῦ Θεοῦ». Ἡ ὑψίστη καί ἱερωτάτη αὐτή συμπάθεια, ὁ οἶκτος οὗτος τοῦ Ἱππότου διά τόν Θεόν, ἐλευθερώνει τόν Πάρσιφαλ ἀπό κάθε ταπεινόν πόθον. Ἐπαναλαμβάνεται δηλαδή τό ἀρχαῖον μυητικόν ρητόν: Γνῶσις εἶναι δύναμις καί Λύτρωσις.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι ὁ Βάγκνερ κηρύττει μίαν νέαν θρησκείαν διά τόν δυτικόν κόσμον. Ἕνα Χριστιανισμόν θά ἐλέγαμε ἀπηλλαγμένον ἐξ ὅλων ἐκείνων τά ὁποῖα κατά τήν γνώμην του ἐμποδίζουν τήν πλήρη ἐνέργειαν τῆς Θρησκείας. Αὐτός ὁ Χριστιανισμός εἶναι ἐλεύθερος πάσης τυπολατρείας καί ὀψίμου παραδόσεως καί οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρός τάς ἱστορικῶς γεννηθείσας μορφάς αὐτοῦ ὥστε μόνον λόγῳ συνηθείας τόν ὀνομάζομεν Χριστιανισμόν.

Εἰς τήν ἀπολύτρωσιν ὁδηγεῖται ὁ ἄνθρωπος διά τῶν σεσωσμένων ἱπποτῶν τοῦ Γκράαλ, τῆς νοούσης συμπαθείας ἁγνῶν ἀνθρώπων. Τούς ἄλλους εἶναι εἰς θέσιν νά ἀπολυτρώσῃ μόνον ὁ λυτρωθείς Ἄνθρωπος, ὁ ὑπερβατικός Ἱππότης.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι ο Βάγκνερ παρά τήν φαινομενικήν ἑτεροδοξίαν του «εἶναι βαθύτατα πεπεισμένος ὅτι ἡ Θρησκεία καί δή ὡς τήν ἀντιλαμβάνεται, εἶναι τό ὕψιστον ἐν τοῖς ἀνθρώποις, καί ὅτι εἶναι τί ἀναγκαῖον καί ἀπαραίτητον, ὅτι εἶναι ἡ μόνη δύναμις ἥτις καθιστᾶ τόν βίον ἄξιον νά τόν ζῇ κανείς, καθαγιάζουσα αὐτόν διά τῶν ὑψίστων ἀξιῶν καί τῶν εὐγενεστάτων ἰδανικῶν τοῦ Ἱππότου πολεμιστοῦ καί τοῦ Βασιλέως Ἱεροφάντου.

ΔΟΤΟ

όσμον. Ένα
ον έξ όλων
έμποδίζουν
ος ό Χριστια-
ίας καί όψί-
ιν πρός τάς
ύστε μόνον
ισμόν.
πος διά τών
ρούσης συ-
είναι είς θέ-
νθρωπος, ό

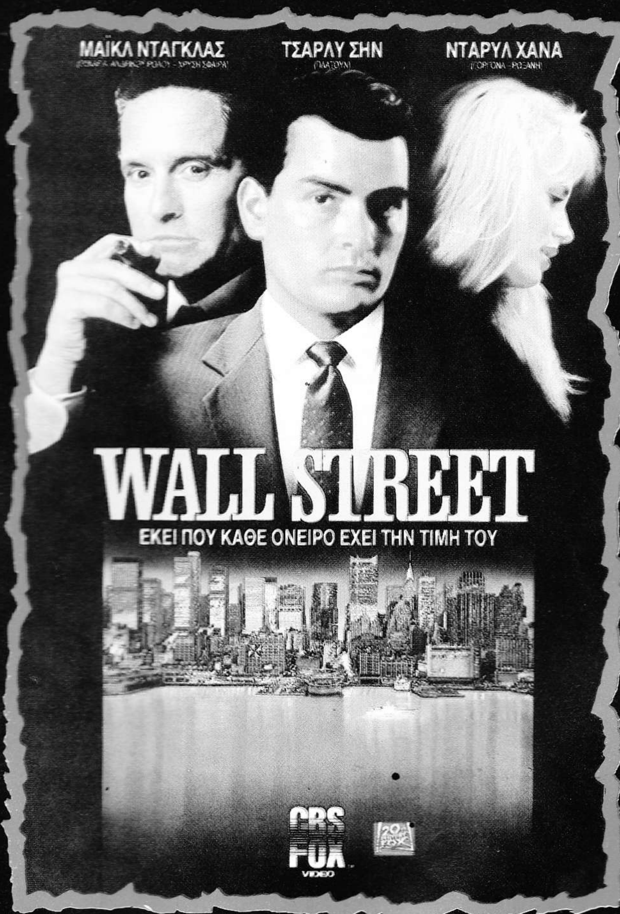
ερ παρά τήν
θύτατα πε-
τιλαμβάνε-
ί ότι είναι τί
νη δύναμις
ς, καθαγιά-
ών εύγενε-
καί τού Βα-

οδηγός VIDEO ταινιων

ΤΕΥΧΟΣ 1

Β΄ εξάμηνο '88

1. ΕΛΛΗΝΙΚΑ
2. ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ
3. ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ
4. ΕΠΙΣΤ. ΦΑΝΤΑΣΙΑ
5. ΕΡΩΤΙΚΑ
6. ΘΡΙΛΕΡ
7. ΙΣΤΟΡΙΚΑ
8. ΚΑΡΑΤΕ
9. ΚΑΤΑΣΚΟΠΙΚΑ
10. ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ
11. ΚΩΜΩΔΙΕΣ
12. ΜΟΥΣΙΚΑ
13. ΟΥΕΣΤΕΡΝ
14. ΠΑΙΔΙΚΑ
15. ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
16. ΠΟΛΕΜΙΚΑ

• Παραγωγή • Διάρκεια • Σκηνοθεσία • Πρωταγωνισταί • Υπόθεση έργων
• Φωτογραφίες • Ταξινόμηση κατά κατηγορίες • Αλφαβητικό ευρετήριο • Κατάλογος VIDEO CLUB

ΔΗΜΗΤΡΗ Ε. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΑΡΙΟΕΥΡΩΠΑΙΩΝ

ΤΟΜΟΣ Α!

ΤΕΥΧΟΣ 2

ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ